

Št. 169

**JULIJ
2020**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Maja Vižintin, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič – Biba, Jasmina Memič, Špela Blatnik, Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Maja Bračko, Andreja Štepec, Leah Artist Mihalič, Polona Lovšin,

Peter Kuntarič – Kunta, Janne Karlsson, Miloš Dragojevič

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: #dežvobraz

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

MOJ POKLON ... ŠE ZA ČASA ŽIVLJENJA

Foto: osebni arhiv

Spet in spet zarežejo nepričakovane prezgodnje smrti med *kralji*:

Danilo, Ljubo, Božo ... Berem besede spomina nanje in si želim, da bi bile izražene, ko so bili še med nami. Morda so tudi bile, a verjetno ne na tako izrazit in emocionalno nabit način, kot jih izrazimo po smrti, ko se spoprijemamo z nepovratom in žalovanjem.

Je Danilo vedel, na koliko ljudi je naredil močan vtis in koliko mimoidočim je polepšal dan, koliko ljudi je cenilo njegove darove? Je Ljubo vedel, kako je s svojo toplino in svetlimi, iskrivimi očmi ogreval srca ljudi okoli sebe?

Sedimo na uredniškem sestanku v parku, v okrnjeni zasedbi, po sestanku se še naključno srečamo Diego, Bojan in jaz. Beseda nanese na nedavno preminule. Oba z Diegom sva istih misli: mar ne bi bilo lepo, da bi si to, kako se cenimo in kako močan vtis naredimo drug na drugega, kdaj pa kdaj podelili že za časa življenja?

In iz te nuje nastaja tole pisanje, katerega želja je, da prerase v stalnico, stalnico izražanja občutkov, kako se cenimo in kako smo drug drugemu vredni, dragoceni. Dragi vsi, ki ste 4. junija na vremensko rahlo apokaliptičen dan sedeli z menoj na uredniškem sestanku, z vami bom začela:

Jurij, tvoje misli iskrijo kot kresničke naokrog, netiš ogenjčke duhovitosti, ki nasmejejo. Si duhovit in mlad v duhu, si prodoren in vztrajen. Besede so pri tebi kot spoštovanja vredne igrače, ki razumejo tudi matematiko. Včasih se mi zdi, da maratonec nisi le po telesu, ampak tudi po duhu, in da se tvoja iskanja še zlepa ne bodo končala. Gregor, srečati te je vselej svojevrstna slovesnost, si posebno zanimiv človek, ki mu ni para. Vzameš si čas, da redno prihajaš na sestanke, resno nas jemlješ vse tvoje uredniške soborce, včasih še bolj, kot si morda zaslužimo. S polno mero originalnega humorja nas spominjaš na to, kako čas teče in katero obletnico katerega dogodka praznujemo: skrbiš za to, da zgodovina Kraljev ulice ni pozabljena, ampak je svečano zapisana in izgovorjena s strani našega »dvornega kronista«, tebe, Gregor.

Diego, četudi te ne poznam zelo dobro, se mi zdi, da od tebe veje ljubeča spoštljivost. S spoštljivostjo vstopaš v prostor ter v razprave, ne vsiljuješ svojih pogledov, a jih vendarle deliš. Prinašaš toplino in stvari znaš na obenem miren a prodoren način predstaviti z novih zornih kotov. Tvoje pisanje je odštekano in vredno vse pozornosti, zdi se, da opaziš, česar drugi ne.

Jean, zaupam ti in te cenim, odkar sem te spoznala (mislim, da je bilo na enem kraljevem izletu v Izolo, leta nazaj) pa vse do danes. Spretno in vztrajno, pa tudi potrpežljivo, vlečeš niti, ki nas povezujejo, odpiram prostor, da lahko sodelujemo in soustvarjamo, ljubeče nas sprejemaš, po drugi strani pa ohranjaš avtonomno držo urednika, ki ima stvari pod nadzorom, da lahko mi v miru sanjamo.

Bojan, ko diskusija zaide v čudno smer, jo vračaš na realna tla, znaš potegniti in okrepiti marginalne, na pol prisotne ideje ter jim pomagati, da zaživijo. Znaš jih artikulirati in predstaviti drugim, da jih razumemo. Znaš dati sebe v oklepaj in drugim ponuditi prostor, da se izkažemo. Znaš se čuditi in znaš se učiti, ne pobegneš pred norostjo ne pred obupom.

To je le nekaj ljudi, povezanih s Kralji, ki sem vas izbrala, ker smo ta dan delili klopco na uredniškem sestanku. Lahko bi nadaljevala po vrsti in morda v prihodnje tudi bom, okoli Kraljev je, verjemite, živčih legend še na desetine in vsakdo ter vsaka si zasluži poseben poklon. Tudi tebi, ki to bereš, hvala, da nas bereš (*mora, da si car_ica ☺*), vsekakor pa si del velikega srca, ljudi, povezanih v ljubezni že za časa življenja.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 4 **SLIŠANJE GLASOV**
- 7 **ZGODOVINSKA RUBRIKA**
- 8 **TEREZA VUK: PINGPONG IN CENA PIVA**
- 9 **STAROST IN MLADOST**
- 10 **ŽALITVE BOLIJU DLJE ČASA**
- 11 **CESTNA FILOZOFIJA**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 13 **ANEKTODE IZ PRODAJE**
- 14 **DOGODKI**
- 15 **MARIBORSKA STRAN**
- 16 **KAKO SEM PREŽIVELA KORONO**
- 17 **IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE**
- 19 **OBRAZI BREZDOMSTVA**
- 20 **GOSTUJOČI KOLUMNIST**
- 22 **KRALJEVI RECENZOR**
- 23 **PRAVICA DO DODATKA ZA POMOČ IN POSTREŽBO**
- 25 **IZZA REŠETK**
- 26 **RAZVEDRILO**
- 27 **GIACOMOV FOTO KOTIČEK**
- 29 **OGLASNA DESKA**
- 30 **KRIŽANKA**

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.
- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavajanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

03
KRALJI
ULICE

**STOPI V VRSTE
SOVRAŽNIKA,
DA GA BOŠ BOLJE
SPOZNAL
IN LAŽJE ZAJEBAL!**

ČRTOMIR CLONSKY

PSIHIATRIJA V ČASU EPIDEMIJE COVID-19

V času karantene so se naša življenja obrnila na glavo, deležni smo bili konstantnih in hitrih sprememb, ki so lahko bistveno vplivale na naš vsakdan. Tudi na področju duševnega zdravja ni bilo nič drugače, saj so se dosedanje oblike podpore in pomoči preoblikovale, to pa je vplivalo tudi na spremembe razpoloženja ljudi, ki se soočajo s psihičnimi stiskami. Mnogim so se med samoizolacijo le še poglobile.

V času epidemije so bili odpovedani specialistični zdravstveni pregledi, nič drugače ni bilo na področju psihiatrije. V ambulantah so izvajali le nujne preglede po predhodni telefonski najavi, za druge primere pa so bili dosegljivi preko telefona. Hospitalizacija v psihiatrični bolnišnici je bila možna, vendar se je praksa sprejema razlikovala od navadne. Primer so najprej poskušali rešiti preko telefona, v času virusa pa so bile linije zelo obremenjene. Med izrednimi razmerami se je to področje pomoči tudi najbolj razširilo, saj je eno redkih, ki omogoča pomoč na daljavo. Tako so se pojavile tudi nove krizne linije s strani NIJZ-ja, različnih društev in psihosocialnih svetovalnic. Če je bila potrebna ocena stanja pacienta v živo, so v psihiatrični ambulanti izvedli pogovor preko mikrofona, če pa je bila potrebna tudi hospitalizacija, so najprej opravili test na covid-19. Za tem je šel uporabnik v »vmesno cono«, kjer so počakali na rezultate testa. Če je bil ta negativen, je šel v t. i. sivo cono, kjer je najprej bival nekaj dni, nato pa so ponovno opravili testiranje. Če je bil test ponovno negativen, je lahko šel naprej na oddelek, če je bil pozitiven s hujšimi simptomi, sta sledila premestitev na infekcijsko kliniko in spremljanje, v primeru brez hujših simptomov pa so šli naprej v t. i. rdečo cono, kjer je potekalo zdravljenje bolnikov s covidom-19.

V času epidemije so bili za uporabnike zaprti tudi centri za socialno delo, razen v nujnih primerih, dnevni centri, svetovalnice, informacijske pisarne in programi zagovorništva. Strokovni delavci so bili na voljo v delovnem času za nujne primere preko telefona ali elektronske pošte.

V sklopu svojega projekta Ne pozabi nase sem bila na voljo za brezplačne podporne in razbremenilne pogovore, izvedla pa sem tudi raziskavo, v katero sem vključila tako uporabnike z dolgotrajnimi težavami v duševnem zdravju kot tudi naključne brez posebnih težav. Glavne teme so bile počutje v času epidemije, stiske, s katerimi se soočamo, ozaveščenost o oblikah pomoči, izkušnje s strokovnjaki in storitvami ter spremembe. Raziskava je potekala v obliki raziskovalne ankete in intervjujev, rezultate pa sem nato interpretirala, da bi dobila širšo sliko o tem, kako je covid-19 resnično vplival na naše duševno zdravje.

Iz rezultatov ankete sem med drugim razbrala, da se je skoraj polovici anketirancev duševno zdravje v času epidemije poslabšalo. Od tega jih je le 3 % poklicalo na telefon za klic v stiski, kar potrjuje mojo domnevo, da so tovrstni telefoni še vedno tabu, uporabniki pa si nanje ne upajo poklicati, saj se bojijo

stigmatizacije in občutka sramu. Več kot polovico vseh stisk predstavljajo prav duševne, hkrati pa 40 % anketirancev ni niti seznanjenih z oblikami pomoči, ki so jim na voljo.

Sama sem se na družabnih omrežjih trudila deliti čim več informacij, da bi bilo čim večje število uporabnikov seznanjenih s trenutno dostopno pomočjo. Če povzamem zgodbe ljudi, ki sem jih intervjuvala, se je njihova obravnava v času korone konkretno spremenila. Nekdo mi je povedal, da je bil ravno v tem času hospitaliziran v psihiatrični bolnišnici, nato pa so ga dobesedno čez noč vrgli ven iz bolnišnice, češ da smejo ostati le nujni primeri. Nato enostavno ni vedel, kam bi se obrnil po pomoč, saj je bilo vse zaprto (dnevni center, CSD, svetovalnica ...). Obstal je doma in stanje se mu je iz dneva v dan slabšalo. Pravi, da mu telefoni za klic v stiski ne pomagajo in da se mu zdijo neuporabni. Tudi kakšnih drugih skupnostnih oblik pomoči, sploh v začetku zaostrovanja ukrepov, ni bilo.

Druga sogovornica je bila v času epidemije zgolj v ambulantni psihiatrični obravnavi, a se je tudi ta ustavila in je bila dva meseca popolnoma brez vodenja. Občutek je imela, da je izločena in da so vsi pozabili nanjo. Stanje se ji kljub temu na srečo ni poslabšalo, saj ji je počasnejši tempo življenja ustrežal in ni več prihajalo do tako pogostih duševnih stisk.

Zadnja sogovornica pa mi je zaupala, da jo je najbolj prizadelo, da je bila v času karantene odrezana od svoje družine na drugem koncu Slovenije, saj se je ustavil celoten javni prevoz. Ambulantne preglede s psihiatrinjo je sicer imela po telefonu, a so se hkrati pojavile še materialne težave zaradi izpada dohodka, vse skupaj pa je privedlo do akutne krize, zaradi katere so ocenili, da je potrebna hospitalizacija, a jo je uporabnica zavrnila.

Sama sem se poleg že prej omenjenih pristopov potrudila z ljudmi vzpostaviti osebni odnos, pa čeprav virtualno. Pomagala sem jim z osebnim načrtovanjem življenja po karanteni z možnostjo spremljanja ter pogovorom o aktualnih težavah, npr. vpis na fakulteto ali uveljavljanje pravic iz javnih sredstev. Osebni stik veliko pomeni in ga je težko nadomestiti, vseeno pa ni nemogoče. Zdi se mi, da smo na splošno ljudje stopili skupaj in se dobro prilagodili izrednemu stanju ter razvili kar nekaj novih strategij, če se podobno stanje ponovi, bomo verjetno znali reagirati hitreje in bolje. Soočanje s situacijo je odvisno od posameznikovih značilnosti, socialnega statusa in trenutnih življenjskih okoliščin, vseeno pa lahko zaključim, da večini ni bilo lahko.

Ljudje smo socialna bitja in potrebujemo drug drugega, še posebej ljudi, ki se soočajo z dolgotrajnimi težavami v duševnem zdravju ali akutno krizo. Zato se mi zdi, da je bilo v času samoizolacije še bolj razvidno, kako pomembna je pravzaprav vzpostavitev skupnostne obravnave. Verjamem in upam, da bomo po tem izzivu na življenje začeli gledati nekoliko drugače.

Maša Paukovič, študentka FSD

**MOJA DENARNICA JE OKUŽENA S FINANČNIM VIRUSOM!
IMA KDO CEPIVO ZANJO?**

GREGOR B. HANN

FACEBOOK INTERPRETI

DRUŽBENE/POLITIČNE/ZDRAVSTVENE STVARNOSTI

masturbator Mare

Sicer že leta na socialni, živi pri mami. Redno objavlja fotografije Tita. Ne boji se zbolet, ker bo lahko pecal sestre (baje je to njegov originalni vic).

komandant Slave

Verjame, da je epidemija posledica migrantske krize. V uniformi iz leta '91 hodi v štacuno, vesel, ker se nikoli ni bilo lažje braniti doma in družine. Po krizi računa na ponovno uvedbo nabornišтва, saj verjame, da po odsluženem roku, njegov sin ne bo postal gej.

Peter Kuntarič – Kunta

ČE JE V VINU RESNICA, ALI JE V ŠPRICERJU POL RESNICE?

GREGOR B. HANN

ČRNA KAVA BREZ SLADKORJA,
KRUH OD VČERAJ, TRDA SKORJA,
PETJE PTIC, VALOV ŠUMENJE,
PO MLADOSTI HREPENENJE.

VRNEM SE V TISTA LETA,
KO LOVILI SMO DEKLETA,
OB SOBOTAH ŠLI V KINO,
STARŠEM KRADLI RDEČE VINO.

KJE SO ČASI TE SVOBODE?
BREZ POGOJEV, BREZ GRENKOBE.
DANES VSE JE BREZ OKUSOV,
SKUPEK MINUSOV IN PLUSOV.

TA ASFALтна PARKIRIŠČA
VČASIH SO BILA IGRIŠČA
IN NAMESTO S TELEFONI
SMO IGRALI SE Z BALONI.

VČASIH SMO V VRSTI STALI,
DA LAHKO BI KNJIGE BRALI.
DANES PA PRED LOTERIJO
TRUPLA MNOŽIČNO STOJIJO.

KJE SO ČASI NAŠE SREČE?
SVET V NAPAČNO SMER NAM VLEČE.
DANES VSE JE BREZ OKUSOV,
SKUPEK MINUSOV IN PLUSOV.

JAKA TOMC

BOLIJO
ME POGLEDI
LJUDI
NA MOJI KOŽI,
ČUTIM JIH,
KOT BI ZBADALI
ME Z NOŽI,
VLEKLI
ZA LASE
IN TEPLI ME.

NEDELJKA

Na ulicah tepeni,
drug nad drugim zgroženi,
v srcih razdvojeni,
brat proti bratu,
levo,
desno,
levo,
desno.

Počasi pa polzi

vsem
nam
skupaj

svoboda iz dlani.

Nina Cigale

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 14. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Vsako leto 8. junija se spominjam trenutkov, ko je izšla prva številka časopisa Kralji ulice. Takrat se je pisalo leto 2005. Sedaj ko to pišem, se piše leto 2020. Prelomno leto za marsikaj. Predvsem imam v mislih covid-19, novo bolezen, za katero še ni cepiva. Nevarnost za okužbo še ni mimo, tudi pri nas v Sloveniji ne, in čeprav Slovenci med seboj nismo vedno ravno najbolj enotni, ocenjujem, da nas je bolezen združila, da smo jo lahko vsaj delno premagali.

Tudi časopis Kralji ulice je moral kloniti pred koronavirusom in prvič v zgodovini aprilska številka #167 ni bila natisnjena, temveč je brezplačno izšla v digitalni obliki. Časopis je pred tem nemoteno izhajal celih 15 let. Ima dolgo in obenem tudi zanimivo preteklost. Ko smo zaorali ledino tega v Sloveniji edinstvenega časopisa, ki opozarja javnost na probleme brezdomnosti, socialne izključenosti, narkomanije, alkoholizma, deložacij in drugih sorodnih zadev, ki spadajo pod socialna vprašanja, takratna inovatorica, pobudnica in prva urednica časopisa ga. Špela Razpotnik sploh ni računala, da bo odziv javnosti takšen, kot je bil. Naš namen je bil izdati neko poročilo o stanju ljudi, ki so na dnu oziroma na robu preživetja. Javnost smo želeli seznaniti s to problematiko.

Zametki ideje o časopisu segajo daleč nazaj v jesen 2004. Od takrat pa do danes je bila prehojena dolga, vendar zelo uspešna pot. Društvo Kralji ulice in (tudi) časopis uspešno pomagata vsem, ki se obrnejo na njih, naj gre za streho nad glavo ali kaj drugega. Je pa res, da vsem pač ne morejo ustreči naenkrat. Trudijo se, kolikor se le da! Počaščen sem, da sem eden od najstarejših članov društva in še vedno – tako kot pri prvi številki – njegov zvesti dopisnik, kar bom ostal, vse dokler mi bo zdravje dopuščalo.

Vaš Gregor B. Hann

Kralji ulice #001, 8. 6. 2005

LEPOTA

Fjodor Mihajlovič Dostojevski je zapisal: »Lepota bo rešila svet.«

Gotovo je mislil na notranjo lepoto. A kako jo najti, kako jo prepoznati? Svet, ki nas obdaja, se hote ali nehote naseli v nas, čas je kot val, ki odnese podobe iz sanj, podobe, ki so lahko odrešujoče, da zdržiš vso težo ostrih robov sveta. Ne živiš v praznini, ljudje, ki jih srečuješ dan za dnem, nosijo maske in le redkokdo ti pogleda v oči in se ti nasmehne. Morda je res nujno in potrebno, da se znajdeš na mejnih točkah, morda je vsa čarovnija v tem, da odvržeš težo preteklosti in zlomiš okove spominov. A z besedami je včasih lahko, resničnost pa je nekaj čisto drugega.

Ženska, ki je sedela nasproti mene, je bila mirna, slap svetlih las ji je padal čez oči.

»Dvanajst let sem varala moža, ne morem več tako, ne gre to, da tisto, česar ne veš, ne boli.«

»Samo meni deluješ mirna in lepa,« sem ji navrgel kompliment.

»Ah, to je samo zunanje, lupina, čeprav lahko rečem, da sem se iz napak nekaj naučila.«

Majsko sonce je božalo najina obraza. Čutil sem bližino, a vendar nisem ničesar storil. Ja, bila je misel, da bi jo objel, poljubil. Končno je ona prišla do mene, a vendar nisem vedel, če ni to začetek neke nove mučne zgodbe.

»Veš, po svoje je čudno, da sva se našla, po drugi strani pa, kot da se je moralo zgoditi.«

Za trenutek nisem vedel, kako nadaljevati pogovor. Tiho sva sedela tam, ujeta v času.

»Tudi sam sem storil veliko napak, samo tistega za nazaj pač ne moreš popraviti, šteje tu, zdaj in prihodnost,« sem prekinil tišino.

»Kdo jih pa ne dela, vsi smo krvavi pod kožo,« je odgovorila.

»Ne bi rad govoril nekaj v prazno, po zadnji slabi izkušnji me je strah, popolnoma izčrpala me je, čustveno uničila. Ne zato ker si je našla drugega moškega, zaradi manipulacije, zaradi laži, ki mi jih je servirala dolge mesece,« sem nadaljeval.

»Težko je ta odnos, moški – ženska, težko. Tanka je črta prijateljstva.«

Ko je to izrekla, sem vzel njeno dlan v svojo. Ni je umaknila.

»Ja, čudno je to življenje, mislim, kakor valovi,« rečem in skušam ujeti njen pogled.

»Res je, enkrat gor in drugi dol, samo treba je odrezati skrajnosti. Ne vem, zakaj se danes delam tako pametno, imela sem obdobja, ko sem bila čisto na tleh,« odgovori in se pomakne še bolj k meni.

»Kdo pa jih nima,« rečem in jo objamem.

Počasi vstaneva in se odpraviva do postelje. Krvavo sonce počasi tone za obzorjem. Sedi na robu postelje in počasi sleče srajco. V majici s kratkimi rokavi me začudeno gleda. Skoraj kot otrok.

Na njenih zapestjih in rokah je nešteto zarez, brazgotin od rezanja. Sklonim se k njej in jo poljubim na razorani zemljevid kože.

Franjo Frančič

Tereza Vuk:

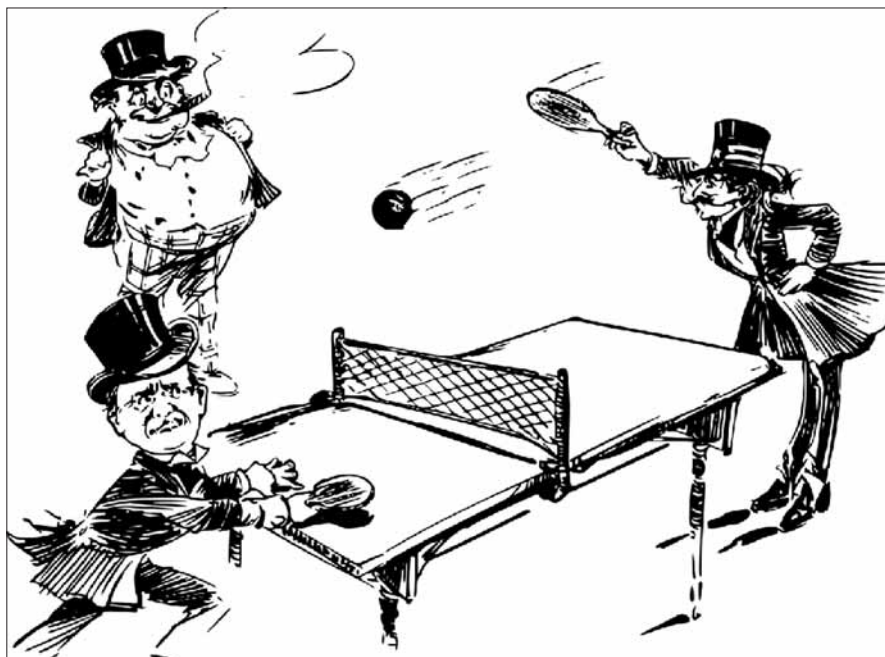
PINGPONG IN CENA PIVA

Foto: osebni arhiv

08
KRALJI
ULICE

In puf, je konec korone. Je uletela k ta velika, se dala dol ponoč in zjutri brez pozdrava spizdila. Klasična hinavka. Tist, k pusti tipa zjutri, brez da bi ga še enkrat obdelala, un pa s polnimi jajci razmišlja, da bi še. Ok, jaz ne bi glih korone, bi pa karanteno nazaj. V dveh mesecih nisem napisala enga stavka za novo knjigo, flet je še vedno, kokr da so me oropali al pa da sem mela hišno preiskavo, zrehabilitirala sem se pa glih tok kokr Maradona.

In kaj sem delala ves ta cajt, namest da bi se po trgovinah lasala s kakšno gospo za kvas in objavljala slike kruha z drožmi? Igrala fucking pingpong. Kaj pa nej človek dela med karanteno, nej bo zaprt doma al kaj? In smo si okoliški biseri zaskvotali pingpong mizo med bloki in sam udri brigu na veselje. Jebeš razkužila in maske, prines mrežco pa loparje, dost je blo hecov. Trije v ekipi težki bronhitiki z inhalatorčki, ampak to so malenkosti, sej je sam korona. Ta bitch ziher ne gre na slaba pljuča. In začnemo mi špilat, kokr da so nas vse iz Kitajske posvojili. Najprej smo bli še vsi presrani, pa gledali naokoli, kokr da smo največja mafija naselja, ker pač nema grupiranja, sam pol smo videli, da je folk tud na basket igrišču, pa penziči in mamice na klopcah. Seveda vsi na meter razlike. Ampak če smo mi uživali, okoliška UDBA od sosedov ni. So mogli takoj klicarit naokoli, da se cel igrišče ne drži karantene in da nismo doma zaprti k v zaporu. In sta uletela dva policaja, nas popisala in pohvalila našo varnostno razdaljo. Nekoč so me popisovali zarad težkih pizdarij, zdej me zarad pingponga. In smo nadaljevali, če me bo korona ubila, nej me pa. In so tud sosedje nadaljevali. Spet klicat 113. Ker nas niso sfukali s karanteno, so začeli težit, da pijemo pivo zraven. Ma dej, begaj pa glej svoja posla, dolgočasneži. In pride spet en policaj, nas gleda, kako tam komi še dihamo s svojimi pljuči, k so v zadnjem stadiju skor, in nabijamo žogico. Ni mel druge, kokr da je sam še to prijavil: »Sej sploh ne vem, zakaj sem prišel?« Okoliški UDBI se zahvali, da te za brez veze buzerirajo in pošiljajo naokoli. In mi spet dalje igrat. In sosedje pol ne sam klicarit naokoli, tokrat so zvezde iz nas naredili, nas pofotkali z vseh strani in poslali slike na Šport Ljubljana. Spet pivo problem. In prideta dva redarja in sta se začela tam

Vir OpenClipart-Vectors

neki šopirit. Ampak spet nista mogla nič. Ker pizda, če pa ne smem piva spit ob pingpongu, pol pa nej me že ubije ta korona.

In tko sem jaz preživljala karanteno. Bila popisana, jebala majku celmu naselju (seveda sem še v vse kolumne fuknila, nej kr berejo) in konkretno pojačala mišice na nogah. In guess what? Še vsi dihamo in še mamo vsak svojo pumpico. Al smo prekuženi vsi že stokrat al pa jaz nč več ne razumem? In še igramo dalje. Odkar so odprti lokali, še enkrat nisem stopila v kakšno kafano. Kaj bom zdej po soncu visela notr nekje, k niti ne štekam, al morm met masko al ne, ker že tko sem štor in bi bla komedija, kako bi nagibala pivo čez masko. Kokr sem baksus, bi še kelnar falil, pa mi namest točenega kr razkužilo v krigel nalil. Bom jaz kr rajš vzun sosedom mahala, ko me fotkajo, pa pila pir iz štacune. By the way, sem šla prov pisat unim, kamor so pošiljali naše slike, če jih lahk lepo, lepo prosim dobimo, ker to morjo bit pa svetovne fotke. So sicer odgovorili (vmes sem mogla še okoliško UDBO skurcat), sam za slike so se pa kr budale naredili. Škoda, bi kazala nekoč vnukom, ne, nečakom, aja tud ne, no pač enmu, da kako smo bli uporniki leta 2020 med ne vem kakšnim virusom in smo tam z inhalatorčki kontrirali na pingpong mizah. Same starudine, k še za burek nimamo, sam okej. In glih zarad

»nimamo za burek ekipe« ne štekam, zakaj bi se mi mudilo nazaj za šank. Tam me noben ne bo fotkal in me delat zvezdo med policaji in redarji. Dolgčas čisti. Da ne govorim, kako si je moja denarnica oddahnila in se skor drla: »Lakše se diše!« Ja, kafane so luksuz. Če greš ti tja drkat kelnarco z eno vročo čokolado na dan, je čist druga pesem, kokr če si prišel tja delat samomor za šank za cel dan. Stane tale samomor. Sej bi bil bolj pocen štrik, pa it na prvo vejo, sam kaj, ko mormo skrbet, da majo okoliške kafane za najemnino. Sam zdej mi za njihove najemnine prov dol visi, ker mamo pri pingpong mizah trgovino direkt pred nosom in posledično bolj poceni pirčke. Nismo še glih odločeni, kaj nas bo prej ubilo. Korona, alkohol al pa infarkt ob igranju namiznega tenisa. Al nam bojo živce spili kreteni od sosedov. Ker eni mamo taka življenja, da pišemo knjige lahko, eni pa take bedne, da morjo čez balkone buljit pa cinkarit pol Jankoviču pa ne vem komu vse. Še tok so glupi, da ne dojamejo, da jaz pol vse te štorije fuknem v kolumne. Če kdo od teh kupuje Kralje slučajno, evo vam enga lepga fakiča od mene. S pivom vam pa nazdravljam. In pol bo spet en redar uletel, pa se drl, kokr da sva ovce skup pasla: »Takoj vsi stran, če ne dobite vsi 417 evrov kazni!« Ups! Mogoče pa pivo na pingpongu ni tok pocen?

STAROST IN MLADOST

Bilo je lepo pomladno sobotno jutro, zato so skoraj vsi hiteli na plano, v mestni park, od koder so se slišali živžav razigranih otrok, lajež psov in pogovor prijateljev ali znancev, ki so si vzeli čas za oddih od prehitrega tempa in delovnih obveznosti. Nekje med vso to pisano družino je na klopici sedelo dekle in dajalo vtis popolne pozabe in osamljenosti. Zrla je v vso to pisano družino, kot bi bila v transu zamaknjenosti, vendar je budno spremljala dogajanje okoli sebe.

Rada je opazovala ljudi in prebujajočo se naravo; petje prvih jutranjih ptic, žuborenje potoka nekje daleč v ozadju, vzklitje prvih pomladnih cvetlic, drevesa dobivajo novo podobo in listje prične zeleneti, predvsem pa porajanje novih ljubezni in pare, ki so sedeli po klopcah ali se sprehajali po potkah, posutih s drobnih kamenjem z roko v roki. Predvsem pa je bila vesela pomladnega sonca, ki ti s svojo toplino čisto narahlo boža obraz in ti po mrzlem zimskem mrazu in vetru poda roko, te napolni z novo energijo. Čeprav je bila rahlo otožna, je ni motilo prav nič, ne otroški živžav, ne lajež in bevskanje psov niti pogovor odraslih ljudi. Pri sebi čisto narahlo zavzdihne: »Kako si želim, da bi mami videla vse to le še enkrat.« Zapre oči in se vidi kot majhnega otroka, kako sta se ob prvih pomladnih dneh razposajeno podili po tratih, kako sta se razveselili vsakega novega poganjka na cvetlični gredi pred hišo ali kako sta odhajali v gozd, kjer sta pili vodo iz mrzlega čistega studenca, nabirali cvetlice in gozdne sadeže. Mamica jo je veliko naučila, ji pokazala vsa ta čudesa narave, sedaj pa jih ne more več uzreti. Vstane in se zdrzne. Ob svojih spominih ni opazila, da se klopici, kjer je sedela, približuje starejši moški s psom na vrvi. Ob laježu psa se zdrzne in obstane. Moški jo pogleda, čisto narahlo pokima z glavo in sede na prostor, kjer je sedela prej sama, da si malo odpočije in da se pes napije vode. Skloni se, se nasmehe in s svojo mladostno razigranostjo poboža psa, se obrne in odide svojo pot, saj je mnenja, da bi bil starček rad sam s svojimi mislimi, zakopanimi nekje v duši. Oba si želita pogovora, obenem pa se bojita zavrnitve, zato obmolknetata, ona iz spoštovanja do starejših ljudi, on iz bojazni zavrnitve zaradi mostu med generacijami.

Kaj starejša populacija in mladina res ne najdeta skupnega

jezika, ko pa se lahko še toliko naučijo en od drugega? Da, res je, tudi mladi imajo kar dosti soli v glavi in vsak od njih nekaj ve, vsak od njih se skozi življenje nekaj nauči. Starejši mladim natrosijo kar nekaj naukov, nasvetov, mladi pa jim v zameno dajejo toplino, spoštovanje, predvsem pa jim s posvečenim časom in poslušanjem dajejo občutek nepozabe, in kar je najbolj pomembno, da so še vedno lahko koristni in da »niso še za v koš«, kot sami temu tako radi rečejo. Sloga in medgeneracijsko druženje hodita po poteh z roko v roki, še lepše bi bilo, če se temu pridružita učenje in izmenjava izkušenj, v kolikor so eni in drugi dojemljivi za to seveda. Sama sem se pripravljena še veliko naučiti in ni me sram priznati, marsikaj sem se naučila od dosti mlajših ljudi, in močno upam, da bo tudi v bodoče tako, ker me ni sram povedati, da nečesa ne vem in vprašati nekoga, za katerega mislim, da ve, pa čeprav je generacijo ali dve mlajši. Ko opazujem mlade ljudi, vse bolj opažam, da veliko časa posvetijo starkam in starčkom, z veliko večjo pripravljenostjo so jim pripravljeni priskočiti na pomoč kot nekoč. Lepa gesta, vse pohvale vredna, saj je danes toliko starejših, pozabljenih od ljudi, pa čeprav si želijo le čisto malo pozornosti, mogoče le topel nasmeh in objem, prijazno besedo ali pozdrav. Podarimo jim vsaj to, če že ničesar drugega ne moremo storiti zanje, saj bomo konec koncev vsi nekoč starke in starčki in se lahko kaj hitro znajdemo na njihovem mestu, odrinjeni na rob življenja. Nikoli ne vemo, kaj nam je usojeno in kaj nam prinese življenje.

Je že tako, da ko si mlad, ne pomisliš na osivelo glavo in tresoč se roke, ker se ti zdi, da je do tega še tako daleč in da boš razmišljal o vsem tem, ko bo že tu. Vendar je takšno razmišljanje zmotno in napačno, predvsem predpostavka, da se tebi to, da ostaneš sam, na stara leta nikakor ne more zgoditi. Marsikdo lahko ostane sam, pa čeprav je obdan z gručo ljudi, še preden ostari. Zatorej hodimo po poteh, poraslih s trato in cveticami, s slogo in pripadnostjo ter prijaznostjo do vseh ljudi, ki jih srečujemo na svojih sprehodih, po katerih nas vodi življenje.

Mojca Gabrijel

VEVERIČIN LEŠNIK

Na tisti konec travnika, kjer se je jutranje sonce dvignilo izza hriba, sem odšel, da bi nabral lešnike, ki so bili že dodobra zreli. Skočil sem kvišku in jih nekaj odtrgal. Eden mi je padel na tla. Tistega sem pustil za veverico. Prišel sem v hišo, vzel kladivo in udaril po lešniku, da bi si jih natrl cel lonček. Nekaj sem jih pojedel in bili so naravnost odlični. Druge sem stolkel v prah. Spet sem odšel na travnik in pogledal na tisto mesto, kamor mi je padel lešnik. Ni ga bilo več.

Kako lepa je narava, kaj vse nam daje, imejmo jo radi in ji tudi kaj podarimo.

M. Marn

Maja Brečko & Andreja Šepce

ŽALITVE BOLJO DLJE ČASA

010
KRALJI
ULICE

Ko vidim na centru za socialno delo plakat o nasilju, me potegne v branje kot magnet. Vrača me v preteklost in v možganih se projicirajo filmi. Bivši fant. Ljubila sem ga močno. Vidim njegove besne oči, slišim njegov jezni glas: »Ti govno, ničvredna smet, žal mi je, da nisi v bolnici umrla!« Film se spremeni. Vidim sebe, kako v temni otroški sobi ležim zraven najinega sina. Pod vzglavnikom imam nož. Prišel je domov pijan. V kuhinji je razbil skoraj vso posodo. Vame je vrgel tri krožnike, dva kozarca in nož. Ni me zadel. Nož sem pobrala in šla v otroško sobo. Zraven otroka bom varna. Kriči in besni. Sin se na srečo ni zbudil. Vrata sobe so bila zaprta. Slišim, da hodi proti nama. Pride v sobo. Ne premikam

se. Ne smem ga izzivati. Zašepeta: »Daj mi nož. Porezala boš otroka.« Vzame ga. Zdrznem se ob njegovi bližini. Nato me zagrabi in povleče dol s postelje. Padem na tla. Sledijo močne brce v rebra. Boli. Od bolečine ne morem dihati. Sopem in iščem zrak. Panika me grabi. Če bi misli imele glas, bi se hiša tresla od kričanja. Umrla bom! Na tleh zraven svojega sina. Ne, prosim! Boli me, ne morem dihati! Tiho stoji in zadovoljno opazuje moje trpljenje. Nato stopi ven iz sobe in nož odnese s sabo. Končno zadiham. Vem, da je za danes konec. Spat gre v najino spalnico. Uležem se ponovno zraven sina. Ničesar ni slišal. Tiho nasilje. Skoraj sem ostala brez zraka. Skoraj bi umrla. Kaj bolj boli? Žalitve ali udarci? Žalitve.

Žalitve bolijo dlje časa. Udarci boli samo nekaj minut ali nekaj dni. Vsaki žalitvi in udarcu sledi ista bolečina. Jaz ga ljubim, on pa me je namerno ranil. To pomeni, da sem še tedne skrivaj jokala, se zapirala vase in njegova zlagana opravičila jemala kot balzam za dušo. Verjela sem mu. In po vsakem prepiru, v katerem je bilo prisotno psihično ali fizično nasilje, je bil do mene zlat. Njegove ljubeče oči polne nežnosti. Milijon komplimentov in nežni objemi, ki sem jih rabila vedno več. *Honeymoon* faza.

Nikoli nisem vedela, kdaj bo počil. Živeti s tempirano bombo je naporno. Jaz sem ostajala tam, namesto da bi takoj prekinila. Odšla sem po petih letih. Bila sem živčna razvalina. Pogrešala sem ga. Grozljive nočne more, polne trupel, in halucinacije so bile vsakodnevne spremljevalke. Danes, po dveh letih, sem te težave rešila. Dve leti sem samska. Nove zveze trajajo najdlje kakšen teden. Malo jih je bilo. Moškim ne zaupam. Ob prvem znaku nesramnosti ali ignorance pobegnem. Ne pustim se izkoriščati, ne dovolim si ljubezni. Vsaj ne na takšen način. Ljubezen in pomoč dajem svojemu sinu, prijateljem, živalim in naključnim znancem. In ljubim sebe. Ponosna sem nase, ker sem ogromno napredovala. Nekoč se bom spet zaljubila v nekoga, ki mi bo znal ljubezen vračati.

Tukaj pa nastopi še ena težava – moja služba. Prostitucija. Služba, ki mi omogoča lagodno življenje in v kateri večinoma uživam. Navadila sem se na redni finančni priliv. Kdo je zame primeren? Kje najti moškega, ki me bo sprejel in ki bo razumel, da sta ljubezen in seks ločena pojma? Najti moškega, ki ga moje delo ne moti, še manj pa moja travmatična preteklost, je loterija. Pa še majhen otrok in psiho bivši partner. In tako ostajam še naprej samska. Velikokrat osamljena in žalostna, ko vidim srečne družine. Potem pa se spomnim. Ja, tudi mi smo delovali okolici kot srečna družina. Kaj se je dogajalo za štirimi stenami, pa se drugim ne kaže in ne govori. Rajši sem iskrena in se borim iz dneva v dan, da sebi in svojemu otroku ustvarim boljšo prihodnost, kot pa da živim v zlagani zlati kletki. Borci se ne predamo nikoli!

Afrodit

Leah Artist Mihalic

VRTNAR

Moje okno gleda v park, vrtnar kosi travo, kosilnica ropota in me spominja na čase, ko sem to delal tudi jaz. Kosil sem doma in tudi po vrtovih starejših, ki so imeli živce, da so me prenašali. Bili so lepi sončni dnevi. Pozabil sem na svoje trpljenje in nerazumevanje doma. Delal sem zato, da je bil vrt lepši, ko sem ga zapustil, pa tudi ker so bili lastniki prijazni in radodarni. Imeli so me radi in jaz njih, doma pa se nismo razumeli. Vse je bilo narobe. Zdaj pa ni nikogar več, ne svojcev ne prijaznih strank. Kamor koli pogledam, me zaboli srce, ker so časi sreče minili. No, ampak moram biti pošten in sprejeti usodo, ki je pravična in mogočna. Imam skromen miren dom, par prijateljev in srce, ki včasih krvavi, včasih pa se smeje.

Kavica

foto: osebni arhiv

**Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:**

SOVA IN PSIHIATRIJA

Kaj imajo skupnega SDV in psihiatri? Te SOVA lahko odstreli ali zapre kot UDBA? Ne, danes greš v UPK Polje, ljubljanske toplice, t. i. univerzitetno psihiatrično kliniko ali njene podružnice po Sloveniji, kamor so spravili po 2. svetovni vojni več kot 100.000 ljudi. In sedaj je tam deset odstotkov prebivalstva trpečih in umirajočih. Slečijo te, dajo v haljo in te počijo, nato z multilux tabletami brskajo po podstrešju, dajejo elektriko v glavo, šoke in tudi dehumanizirajo, kar ne bi bil problem, če bi tja zapirali denimo politično neubogljive. Če te psihiater na viziti pozdravlja po hitlerjansko – vidijo ga vsi – in pove, da je član SOVE, polkovnik po činu, se človek vpraša, ali smo vsi desni in levi potencialni pacienti. Nek šaljivec je dejal, da bi morali Avstrijci plačati Nemcem odškodnino, ker so jim poslali tistega Dolfija, enojajčnega psihopata. Vsi, ki se drogirajo, in ti kvazilevičarji naj vedo, da je bila vsa nemška vojska na kokainskih čigumijih, z vodstvom 3. rajha na čelu. In pa da psihiatri in slovensko zdravstvo klonirajo ljudi. Ali je klon in članica SDV tudi Trumpova princeska? Ali se bo Trump od nje ločil?

Hud udarec za slovenske psihiatre ... Psihiater Franco Basaglia, začetnik dezinstitutionalizacije psihiatričnega sistema, znanilec patientske pomladi, je bil v 80. predlagan za Nobelovo nagrado. Uff, kako bi bilo dolgočasno, če bi bili na svetu samo psihiatri! Ljudem naj pustijo sanje in naj jim ne jemljejo prostosti, ki jim je danes tudi policisti ne morejo vzeti! Pozdrav, kloni iz Švedske!

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

C7 ZGODBE

Po koncu korone so se ljudje začeli zavedati, kako je svet v resnici majhen. Druženje je bilo prepovedano in tisti, ki tega niso upoštevali, so bili opomnjeni, nekateri pa so tudi plačali kazni za kršenje odloka. Čudno, da ljudem, ki so socialna in družbena bitja, prepovejo tisto, kar jih dela ljudi. Ampak v vsaki stvari je tudi nekaj pozitivnega, saj so s tem ukrepom zajezili širjenje koronavirusa, hkrati pa človeku dali na znanje, da je tudi individualno bitje, ki mora znati živeti sam zase in od svojih prejšnjih zalog. Hkrati so seveda pomagala tudi evropska in državna sredstva za pokritje izgub različnih podjetij, medtem ko so ljudje ostali doma. Brez denarja v svetu, kjer vlada denar, nimaš kaj početi, razen če ima človek svojo lastno posest, na kateri lahko proizvaja hrano in nujne dobrine za preživetje. Vendar je v današnjem svetu vsega dovolj in ni bilo potrebe po kakršnem koli kriminalu, trgovine so bile vse ves čas dobro založene in tudi brezdomni brez denarja so še vedno lahko – vsaj v Ljubljani – preko različnih dobrodelnih organizacij prišli do osnovnih živil. Vincencijeva zveza dobrote je ves čas korone delila hrano in tudi na Poljanskem nasipu se je dalo dobiti kakšen sendvič. Nima veze, vsi, ki so upoštevali navodila, so preživeli. Zato pa mi, ki ponujamo Kralje, nismo mogli priti do denarja, ker se Kralji ulice ta čas niso prodajali. Dobro je bilo samo to, da smo tudi dejavni člani društva dobili nekaj donacij, ki jih je prispevala splošna javnost. Sedaj gremo spet vsi naprej po novih pravilih, ki jih še nihče dobro ne razume, na vidiku pa se že pojavlja novi val korone. Srečno, vse bo v redu!

LP Sony

CVETKE OD TU IN TAM

Koronavirus nam je dal tudi nekaj samoiniciative. V našem bloku se je ustvarjalno dekle lotilo umetniškega klesanja kamna, pa jo je – kot sem slišal – nedojemljivost njenih sosed pregnala s travnika pred blokom. Tudi v redu. Kot v vsakem bloku je tudi v našem vsaka glava svoj svet. Poleg tega je tip odprl nekakšno »trgovinico« v svoji sobi. Saj ne da bi kaj prodal, toda ideja polepša hodnik. Tako kot dva osebk, ki vsak dan balinčkata na njem. Ni kaj, se kar dogaja, in to v tej »samoizolaciji« ogromno pomeni za vse. Posebej v našem bloku. Nekaj novega, kar vsaj malo prebujajo možgane, da vsak išče nekaj, kar obvlada.

Toda ni le naš blok tak. V eni stolpnici za Bežigradom sem videl slikice in spodbudne napise pri dvigalu. V vsakem nadstropju. Mar ni lepo, ko greš iz stanovanja, da ti nekdo želi vse dobro? Četudi ga ne poznaš! Tu se vprašam, je koronavirus pomagal, da smo se začeli zblíževati? Če je, potem se mu navkljub vsem problemom, ki jih je prinesel, zahvaljujem, da se je v ljudeh začel prebujati medčloveški odnos. To pa se mi zdi zelo pomembno. Sta bila že kar kritična zapiranje v svoje stanovanje in vegetiranje pred televizijo in računalnikom.

Taubi

NEK CESTNIH AJ

ČAROBNI TUROBNI SVET

Nikoli si ne bi mislila, da se bo svet tako turobno obrnil. Najbrž si ni nihče. Spomnim se še meseca marca, ko se je kar naenkrat »zaustavil čas«, pojavil se je virus po imenu korona in govorice o njem so se širile iz dneva v dan pogosteje. Govorice, kako dolgo bo trajalo vse skupaj ... govorice o tretji svetovni vojni oziroma celo o tem, da bo konec sveta. Velika skrb je bila takoj prisotna, a tudi pretirana. Nekateri kar niso mogli odnehati z mislijo, da bo vse samo še huje. Slabe misli okoli nas vseh še dodatno pritegnejo turobno energijo ter lahko takoj vplivajo na naš dan. No, takšno je vsaj moje mnenje. Tako da sem si rekla že takrat, da bo kmalu bolje. Mora biti. Do zdaj je bilo še zmešaj. In na koncu vedno je. Je res, da je bil tokratni primer res ekstremen. Masko še zdaj nosim s seboj, več ali manj v trgovino, kjer jo še vedno potrebujemo, čeprav je junij kar priletel izza vogla. April in maj sta minila, kot bi mignil, po drugi strani pa se je čisto vsak dan posebej raztezal do onemoglosti. Ljudje so se bali, nekateri se še vedno, kar je prav, a mislim, da je prevelik strah odveč. Zunaj že skoraj kriči po poletju, kar odbija korono samo od sebe. Sedaj se mi zdi pravi čudež, da se je vse skupaj kar dobro odvilo. Življenjē. Zapleti, klepeti s prijatelji, še pripeti paši v avtu in polno nepričakovanih prigod, z njimi tudi nevarnost v zunanjem svetu. Življenje zunaj. Tako napeto, predvsem živo. Koroni se lahko vsak posameznik izogiba v skrbi za svoje zdravje, življenju zunaj se pa skorajda ne moreš izogniti. Nekaj mi vseeno pravi, da se po vsem turobnem obetajo mnogo boljši časi: Nekaj čarobnega! Kdor verjame, ga življenje prej ali slej objame.

Jordan Amazon

DALTONIZEM

Zadnjič me je policist vprašal, če sem barvno slep. Ko sem odgovoril, da ne, mi je rekel, da mi bo potem moral napisati kazen za prečkanje ceste pri rdeči luči. Če bo vas doletelo isto vprašanje, zdaj torej veste, kako morate odgovoriti, da se izognete kazni.

Boštjan Hunjadi

LGBT-VZDUŠJE

Po navadi se v težkih situacijah v življenju zmeraj najdem, nekako preguram. Sem invalid, brez bergel ne morem hoditi, na ulicah živim že kar nekaj let, navajen sem tako hudega kot dobrega, tale koronavirus pa me je ujel čisto nepripravljenega. Sicer vstajam zgodaj in si s časopisom prislužim kak evro, ker ni bilo časopisa, pa so mi pred kako trgovino dobri ljudje stisnili kak evro ali kupili sendvič. Odloki: ostanite doma, ne zbirajte se na javnih mestih, obvezne zaščitne maske, obvezno razkuževanje, obvezna uporaba rokavic pa uporaba kartic namesto denarja so moje življenje spremenili v kaos. Kako priti do nujnih potrebščin za kolikor toliko normalno življenje? Strah se je zasejal med ljudi, sosed se je bal sosed, na ulicah ni bilo žive duše, če pa bi že kakšno srečal, bi se hitro umaknila daleč stran in te zraven še grdo gledala, češ ali ne veš, da se mi ne smeš približevati na dva metra?

Tako sem nekega dne pohajal s praznim želodcem po mestu. Pot me je zanesla mimo lične male hišice na Metelkovi, nam znane kot Modra hiška, drugače pa prostor za druženje in žuranje LGBT-populacije. Vrata so bila na široko odprta in ven sta prihajala smeh in glasba. Zaradi preteklih slabih izkušenj z varnostniki nisem upal takoj zraven, vendar teh tokrat ni bilo od nikoder. Ven je na moje začudenje pogledalo par ženskih glav in kmalu se je zbrala skupinica punc vseh starosti. Bile so dobre volje in mi povedale, da se klub prenavlja pa da pleskajo, in če bi tudi jaz kaj narisal. Z veseljem sem sprejel ponudbo in si mislil, mi bo vsaj čas hitreje minil. Pa smo malo slikali, se zafrkavali, predvsem pa sem bil hvaležen za prigrizek in pijačo, ki sta mi bila ponujena. Vse je potekalo v zelo sproščenem vzdušju. Ne vem, če so se punce zavedale, da so napolnile moj lačni trebuh in tudi dušo, prepotrebno družbe in pogovora. Bil sem blažen med ženami ☺. Proti popoldnevu sem se jim lepo zahvalil in sprejel povabilo, naj še kaj pridem. Še enkrat hvala za prelep dan.

Po Alexovi pripovedi zapisala Psiha

ŽIVLJENJE V STANOVANJSKIH SKUPNOSTIH

Kot alternativa psihiatričnim bolnišnicam in socialnim zavodom se ponujajo t. i. stanovanjske skupnosti, kjer živi manjša skupina ljudi, 10–20. V teh obstaja določen hišni red, ki zelo omejuje stanovalce.

Sam sem živel v dveh stanovanjskih skupnostih, in sicer v Novem paradoksu v Vrhovcih v Ljubljani (eno leto) in v Ozari na Jesenicah (pol leta). V Vrhovcih smo živeli v hiši, bilo nas je 15, v Ozari pa smo živeli v stanovanju, bili smo trije. Bolje bi bilo – tistim, ki so sposobni samostojnega življenja – dodeljevati socialna stanovanja, ki bi jih delilo Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti. Prav to ministrstvo, ki ima v nazivu besedi »enake možnosti«, zavestno krši ustavno načelo enakosti in dela razlike med ljudmi.

Home, sweet home!

R. Žerjav

ANONIMNA ŽENA

V deževnem jutru sem kolesaril proti trgovini. Cilj – čim prej priti tja, preden se še bolj ulijé. Ker trgovina ni ravno blizu, pa tudi ne predaleč, sem šel s kolesom. V eni roki dežnik, v drugi balanca. Srečno prikolesarim do trgovine, nakupim običajne stvari, plačam, dam vrečko v košaro in pedaliram proti domu, ponosen nase, da bom hitro doma, vendar človek obrača, bog obrne.

Na križišču (bog, križ) se prižge zelena. Naj omenim, da se je nebo minuto pred tem razparalo in se je ulilo, kot bi nekdo škaf vode prevrnil. Na cesti na rdeči luči stojijo štirje avtomobili, zapedaliram, noga mi spodrsne, gravitacija naredi svoje in že ležim na tleh, moker kot pes, veter odnese dežnik v levo, hrana, predvsem sadje, se razleti po tleh, meni uspe narediti salto čez prednjo balanco, padem direkt na obraz in na kolena. Šok!

Mogoče se vam ne zdi nič posebnega, ko berete zdaj to lepo na suhem ali dobro ... Ni me prizadel udarec, tudi hrano sem pobral, ampak da mi gre eden od voznikov trobit, da se poberem s ceste, to mi je prišlo do živega. Takrat pa se je prikazal angel v obliki osebe, ki mi je pomagala, da zberem skupaj svoje kosti in vrečko z živili. Kolo je ostalo celo, hvala bogu, nestrpni voznik pa tudi. Pridem domov, moker, potolčen, žena me lepo pogleda in vpraša: »Si mi prinesel pivo?«

Zgodba zaradi žene anonimna
Zapisala Psiha

ANEKDOTE IZ PRODAJE

VZTRAJNOST

Med vsem, kar se je dogajalo zaradi epidemije virusa, sem jaz na žalost še vedno vztrajal na Parmovi, kjer me ljudje že zelo dobro poznajo. Seveda sem bil odgovoren in ves čas nosil masko.

Je pa bilo zelo težko dobiti v teh časih kakšen evro, res grozno težko, ampak ker obstajajo tudi dobri ljudje, ki se jim zahvaljujem, ki jim nekaj drobiža ne predstavlja neke ogroženosti, so lahko pomagali tudi meni, da z družino nismo bili lačni. Prav tako pa se zahvaljujem tudi Kraljem ulice, saj so mi pomagali s paketom hrane, ki mi je v tistem času pomenil vse.

Želim si, da pride spet dan, ko bom lahko spet brez skrbi in brez maske ponujal časopis Kralji ulice!

Jenko

LAČN SI FUL DRUGAČN

Začel se je mesec maj, ki je kot vsak drug mesec, razen tega, da človek nikakor ne more zaslužiti dovolj denarja, da bi bil vsaj vsaki dan sit in ne vsaki drugi dan lačen. Posredno seveda zaradi tega, ker se je ustavila distribucija časopisa, saj so se upoštevale restrikcije zaradi pandemije.

Čeprav stojim na svojem delovnem mestu z eno marčevsko številko in me skoraj vse stranke poznajo, sem kljub temu več lačen kot sit. Samo čakam, kdaj bo konec te sage, ker ne zdržim več. Kdor ni bil lačen oziroma zares sestradan, tega občutka ne pozna, in bolje je tako. To, da smo nekateri v 20. stoletju lačni, je nespremenljivo, tudi z denarno socialno pomočjo ne moreš biti sit ves mesec. Plačáš račune in enkrat nakupiš fasngo, pa ni več denarja.

Upam, da mi stranke pomagajo še naprej po svojih najboljših močeh, čeprav razumem, da tudi njim ne gre tako dobro, kot jim je šlo pred tem virusom.

Jenko

MED KORONO

Kot večino članov ic društva je tudi mene potrla novica o tem, da sem praktično izgubila službo s tem, ko nisem več smela ponujati časopisa. Moj saldo se je zmanjšal na 30 centov v žepu, kajti če ni časopisa, ni denarja in tudi žicanja ni, ker ni ljudi, ker morajo ostati doma.

Ne vem, ali tisti, ki imajo dom, kaj razmišljajo o tem, kam gremo tisti, ki doma nimamo. Povrh vsega so morale svoja vrata zapreti tudi nevladne organizacije, kjer smo se lahko zadrževali med mrazom, dežjem ali pa kaj pojedli in spili, se stuširali, zamenjali oblačila ... Kam pa zdaj? Vse zaprto, še lokali, restavracije, šole in vrtci, marsikdo ima otroka, ki je vsaj en topel obrok dobil po pouku, klopce prepredene s trakovi, ki že od daleč kričijo, da ne bi slučajno sedel sem, bog ne daj se ulegel ...

Zato bi se rada iskreno zahvalila vsem nevladnim in vladnim organizacijam, ki so vztrajale in nas niso pustile na cedilu, s posteljami, hrano in vzpodbudnimi besedami, tako da smo nekako le preživeli ta čas masovne histerije.

Zdravje je človekov največji zaklad, zato namen tega pisma ni obsojanje, želim si le, da človek ne bi pozabil na človeka. Vsi drugačni, vsi privlačni!

Po pripovedi Polone zapisala Psiha

DRUGA LOKACIJA

Izjemno sem hvaležen vsakemu, ki mi ponudi priložnost, da lahko ponujam Kralje ulice, ampak kot pri vsakem delu pride trenutek, ko je treba zamenjati lokacijo in nadaljevati kje drugje. Zelo sem hvaležen Mercatorju, da mi pred svojo poslovalnico omogoča ponujanje revije Kralji ulice. Upam, da se stvari izboljšajo in si bom lahko na tem novem placu zagotovil dohodek za preživetje.

Igor »G«

Dogodki:

DOKUMENTARNA SERIJA: KORONA NA ULICI

Nihče od nas ni pričakoval, da se nam bo zgodil tak *lockdown* zaradi pandemije koronavirusa. Z začetki izbruha na Kitajskem se je vse skupaj zdelo zelo oddaljeno, virus pa skoraj eksotičen. Nismo verjeli, da nas bo virus dosegel niti da se bo življenje ustavilo. Ljudje smo se različno prilagajali na nove spremembe, prav tako kot se nanje prilagajamo v vsakdanjem življenju. A vendar izhodišča ljudi še zdaleč niso bila povsem enaka.

Foto: Vanda Stubelj

V poplavi pozivov za deljenje zgodb iz življenja karantene je več organizacij v Sloveniji in tujini razpisalo video natečaje. Pa vendar je bilo malo, če ne celo nič takih, ki bi omenjali življenje ranljivih skupin v času karantene, katerih življenjski pogoji so postali še bolj ogrožajoči. Med slednje spadajo brezdomni, starejši in vsi drugi marginalizirani posamezniki, zato smo v avdiovizualnem dokumentarnem projektu Korona na ulici želeli dati glas in besedo tistim, ki za tovrstno izražanje drugače ne bi imeli možnosti. Takim,

katerih izhodiščni položaj je drugačen in so jih ukrepi najbolj prizadeli. Izživ je bil velik za vse, a vendar je kriza, ki smo ji bili priča to pomlad, razkrila, da se v takih razmerah neenakosti samo še poglobljajo.

Pravkar smo zaključili prvi sklop dokumentarne serije Korona na ulici, ki je dostopen na YouTubeu – ALTRX Media in na socialnih omrežjih Facebook in Instagram – *Korona na ulici*. Za nazaj si lahko pogledate sedem epizod, ki so nastale v mesecu maju. Konec junija pa bo na ogled tudi drugi sklop dokumentarne serije, kjer bo predvajanih še sedem zgodb posameznikov in ena epizoda, v kateri bodo svoje stališče razložili strokovni delavci iz različnih organizacij, ki se ukvarjajo z brezdomstvom pri nas. V nadaljevanju projekta nameravamo zgodbe in pričevanja vključiti v dokumentarni film, ki bo nastal kot samostojen produkt dokumentarne serije Korona na ulici in bo predstavljal širši vpogled v položaj brezdomstva v Sloveniji.

V začetku maja smo začeli s snemanjem na terenu in v začasnem zavetišču na Rimski ulici 3, ki ga je društvo Kralji ulice dobilo v začasno uporabo zaradi pandemije. Društvo Kralji ulice nam je bilo v veliko pomoč pri iskanju posameznikov, ki bi bili pripravljeni spregovoriti z nami pred kamero. Med projektom smo imeli priložnost spoznati izjemne ljudi z edinstvenimi zgodbami. Zaupali so nam, kaj se je v njihovih življenjih odvijalo v času pandemije, nekaterim se je obrnilo na boljše, drugim na slabše. Odkrili smo veliko več kot to, kako poteka življenje na ulici. Poleg Kraljev ulice, ki so nas sprejeli odprtih rok, smo sodelovali tudi z Društvom prostovoljcev Vincencijeve zveze

Foto: Vanda Stubelj

dobrote, Društvom za zmanjševanje škode zaradi drog Stigma in Zavetiščem za brezdomne Ljubljana.

S projektom želimo opozoriti na neenakosti, ki se dogajajo brezdomnim, in jim dati možnost enakovrednega diskurza v javnosti. Zahvaljujemo se vsem, ki so sodelovali in bili pripravljeni pomagati pri nastajanju dokumentarne serije Korona na ulici. Upamo, da smo s tem projektom dali drugačen vpogled v razumevanje in reševanje socialne situacije brezdomstva v Ljubljani.

Foto: Vanda Stubelj

Posebna zahvala: Čuri, Hana, Ines, Matjaž, Dejan, Taubi, Nuša, Mateja, Katja, Robi, Igor, Teja, Pero, Aleksander, Špela, Matjaž, Dajana, Damjana, Alenka, Dare, Peter, Bobi.

Producentka in režiserka: Rebeka Bratož Gornik; direktor fotografije: Martin Klabus; montaža: Lara Šifrer; audio design: Anže Čanžek; fotografija: Vanda Stubelj in Matej Filipič.

Produkcija: ALTRX Media, marec 2020

Rebeka Bratož Gornik

Foto: Vanda Stubelj

Foto: Vanda Stubelj

Foto: osebni arhiv

Mariborska stran:

Renato Volker – Rene

GRANITNA KOCKA

Izpoved deda, ki vihti zastave

Maribor ima v sebi nekaj uporniškega, puntarskega in podtalno samomorilskega duha, ki vsake toliko prileze iz ulične svetilke na trg, če se uniforma le dovolj dolgo drgne ob njo. Kot odloženo zadovoljstvo orgazma platinaste Lili Marleen, ki te pusti zadovoljenega, praznega, kmalu potrebnega novega fiksa, pijanega od hlapov ljubezni. In praznih žepov. Granitne kocke in helikopterji. Bakle in kresovi. Zastave in kolesa. Maribor običajno ne zaostaja za revolucijskimi tokovi in trendi v svetu. Včasih jih celo narekuje. Pesnik, ja, prvenstveno ga vidim kot pesnika, je brkati general Rudolf Majster samovoljno, v tajnosti, pretkano in vojaško preračunljivo peljal Nemce scat in Maribor razglasil za posest države Slovencev, Hrvatov in Srbov. Tlakovci v Melju pomnijo. Mi pomnimo. Jaz pomnim.

In tako sem v pesniško partizanskem razpoloženju na predvečer dneva zmage nad fašizmom na Trgu svobode vihtel jugoslovansko trobojnico. Z rdečo zvezdo. Tisto zvezdo, ki po Vodebovo simbolizira hlepenje po vagini. Oh, Roman, mandi te gleda. In to peterski. Nosil sem olivno zeleno majico. Ilegalno, subkulturno natisnjeno, podarjeno majico, s podobo izbrisane grafiti iz Pekarne, z napisom Smrt narodu, svoboda fašizmu in s podobo IJJ z iztegnjeno desnico. Titovko sva poveznila na plešasti glavi. Bolj star, bolj nor, bi rekel Zoran Predin. Ljudje so me sprejeli različno. Nekdo mi je dal piščalko. Gospa mi je podarila nageljček. Starejši možakar, ki je bil v kolesarskem črnem krogu Kojaka, se je ustavil pred menoj in mi za pas zataknil dvajset evrov. *Za jajca* je navrgel in se ponovno vključil v hipnotično kroženje okrog spomenika padlim v drugi svetovni vojni. Služiti na protestih je poseben talent. Le neka udeleženka protestov si je zakrivala obraz in mi poskušala dopovedati, da signaliziram napačno sporočilo.

Maribor je bil na nogah in na kolesih. Spet. Končno. Celo podmladek kulturbunda se je priplazil na plano pisat sezname lumpen proletariatskih aktivistov. Vampasto vardo sem pogrešal. Zvečer smo se pijani od zaprašene poguma svaljkali po Poštni in karantena je bila samo dimna zavesa našega stadionskega uspeha. *We are the champions* je donela v srcih. *Ne može nam niko ništa* ji je parirala travarica. Pristopi mi kolega in pravi: »JJ je tital tvojo fotko.« Ja pa ja. In jo je res. Stojim na tem tvitu v borbeni pozi vojaka Rdeče armade, ki nad razsuto berlinsko nebo zliža škrlat svobode. Komentarja tega obupanega tvita ne gre komentirati. Nihče si ga ni zapomnil. Slika je ostala. Fantastična, kulturna fotka MP-produkcije, ki si jo je ilegalno prisvojil premier. Hvala, Marko. Tudi v glavah omejenec je kot čelna svastika iz *Inglorious bastards* udarila na plano. V mestu se je pojavil prvi napis. »Renato Volker, pazi se!« Ne bodi len sem ga naslednji dan okrancjal s plastičnimi diamanti in roza perjem. Da je vreden mojega imena. *Go big or go home baby. Trash glamour for ever.* V prihodnjih dneh so kot urbane gobe pognali grafiti Črne roke. »Pekarna – največji levičarski pajzl.« »Smrt pedrom!« »Opozorilo – Renato Volker komunistični peder, ki ima AIDS – Premlatimo ga – Preveri Google.« Preveri Google? Res? Tisti večer je imel moj vlog na FB-profilu 500 ogledov. Pridelal sem si intervju za dnevnik Večer. Merci. Hejterji so ustoličili mariborsko faco, ki jo ljudje na ulici prepoznavajo, ji kimaajo, pa tudi lajajo proti njej. Karavana pa gre naprej. Prihodnji teden sem se protestov udeležil iz protesta. Tokrat sem na kol nataknil slovensko trobojnico. Spokojrjeni jugonostalgik. »Izvinite drugovi Slovenci, Bečki konjušari, ali vaši lipicaneri več odavno emigrirali kod Šentilja.« Podkve imamo

Foto: Polona Lovšin

še vedno zataknjene v grlu. Tretji teden me je našel držati v rokah madžarsko fano z napisom *Socializem, kaviar, fašizem*. Da ne bi končal na negativni noti, sem v četrto pokazal z iztegnjeno roko proti luči na koncu tunela. Zaplapolala je islandska zastava. Upanje umre zadnje. Je mogoče, je. Iz množice se je zaslišalo: »Maš ti to, Rene.« In res imam. Dovolj imam čakanja, karantenskega blejanja pod suženjsko masko svobode govora. Vsake toliko pač mora človek zavzeti stališče, se vkopati in reči: »Jebo vam pas mater.« Ali vsaj *No pasaran*. Kot šuštarček, ki je v žlici vode utopil Turke v mestnih jarkih. In ker revolucija žre svoje otroke, se ne bojim glodanja, ne bojim se popisovanja in groženj sicer korektnih policajev. Kot rjavosrajčniki tudi oni samo opravljajo svoje delo. Rože jim pa ne dišijo. Kulturniki so se samoorganizirali, in ker sem zraven pri vsaki pasji procesiji, sem na prsih nosil A4-list s črno črko T. Bil sem drugi v nizu, ki je s telesi izpisal geslo »Kaj pa kultura?«, ki smo ga po sprehodu po mestih ulicah in obisku kulturnih punktov nalepili na občinsko stavbo. Spotoma smo z mimoidočimi skreirali še eno geslo. »Žive naj vsi na robu.« Tudi to je ozaljšalo občinsko fasado. Kultura dialoga ima mnogotere oblike. Včasih poje, včasih bode v oči, drugič skeli ali si puli lase. Včasih porine nosečniški trebuh skozi zastavo. Včasih zgolj pomaha z njo in na biku je, ali se požene za njo ali ne. Dialog je gonilo napredka. Veliko še manjka petkovim protestom, da bomo zbrali 4000 Štajercev v Maistrov pešpolk, ki bo s Praslovanom na ustih vrnil mesto, kamor spada. Lačni Franci v novi pesmi brezkompromisno pojejo: »Naša kri ne bo nikoli bela.« Še zmeraj pa z nejevero čakamo, da Viole izberejo generalovo stran in razvijejo svoje prapore. Ob odkritju spominske plošče odstranjenemu grafitu so v Pekarni ponoči gorele bakle. A je v petek zvečer ob sedmih presvetlo zanje? S kolesom se daleč pride. Tudi po ulicah, tlakovanih z granitom, ki trga duše pet utrujenih salonarjev dam noči.

Renato Volker - Rene

P. S.

Peti petek po protestih mi je Viola sredi nabito polne ulice z verižice strgal grb NK Maribor in vpil, da je to njihov grb, da jim delam sramoto. Policija me je poskušala prepričati, da sem provociral. Dokler se delimo celo znotraj najbolj srčnih pripadnosti, nam ne moreta pomagati ne pesnik, ne general, pa čeprav v isti osebi. Vsi smo Maribor!

KAKO SEM PREŽIVELA KORONO

Mici, 84 let

Sem Mici, skoraj jih imam že 85. Leta že živim sama. Moža je vzel rak, sin pa je nekje po svetu. Verjetno v zaporu. Vedno se je v nekaj zapletel. Imam svojih 405 € penzije. Ne rabim več, nekako sem se navadila s tem živeti. Grem po znižan kruh zvečer, pa po zelenjavo, ki je malo bolj slaba. Gnila jabolka obrežem, pa so za kompot. Solato preberem, pa je za kosilo. Včasih imajo kak znižan kivi, tega imam rada. Mleko in meso pa sem vedno vzela iz predala pred pretekom roka. Mleko, pa včasih kako meso. Sem za 5 € včasih veliko dobila.

Potem pa je prišel ta virus. Ko sem šla v trgovino, so me skoraj pohodili prve dni. Potem so uvedli ure za nas penzioniste. Tri kilometre imam do trgovine. Ko sem šla prvič, nisem mogla noter, ker nisem imela maske. Doma pa sem imela samo še malo kruha. So se mi noge tresle, je le bila dolga pot. Sem zadnji kos pojedla. Pa si masko naredila. V lekarni mi je rekla, da so po 20 €! Pa sem jo zašila. Pa šla popoldne spet. Samo takrat pa nisem mogla v trgovino. Je bila za mlade. Ni bila »moja« ura. Mi je ena mlada potem kruh prinesla. Pa mleko! Kako bi drugače? Do zjutraj čakala pred štacuno? Lačne pa me noge ne nesejo tak daleč. Takrat smo še rabili rokavice. 50 € sem dala za škaflo. Kaj pa bi? Moral si jih met. Tega ne moreš sam naredit. Brez pa nisi v trgovino mogel. Na koncu pa sem jih pol lahko vrgla proč, ko so rekli, da niso več nujne. Ja. Drago sem dala. Samo naša trgovina je služila. Drugam pa nisem mogla it. Razkužilo! Ja, saj priznam. Enega sem vzela v trgovini, ko ni nihče gledal. Pa z alkoholnim kisom sem ga zmešala. So pekle roke, ampak sem potrpehla. Masko sem si naredila iz starega prta. Ni bila lepa, samo sem jo imela.

Gužve ni bilo več, pa tudi znižane hrane ne. Ljudje so kupili ono mojo polento, ono ta poceni. Prej nihče ni jedel te za 0,3 €! Pa kvasa ni bilo. Ko pa je prišel, je bil zelo drag! Pa moka. Samo ta drage so še ostale. V trgovino sem hodila samo enkrat na teden. Sem dala 50 € za rokavice, pa mi je zmanjkalo konec meseca. Pa še hrane ni bilo več znižane. Mi ni ostalo nič za položnico za elektriko. Tako je ne bi mogla plačat. Če banka ni delala. Pa sem mislila, da bom že. Ko bo dodatek. Ampak so za neplačane kar nabili dolg. Sploh za dopolnilno zavarovanje. Kar kazni. Potem pa je še položnica prišla. Od bloka. 28 € smo dali za pucanje z razkužilom! Pa nas je v bloku preko 20! To je skupaj več kot moja penzija. No, saj smo dobili dodatek. Ampak je šel. Če pa so šle cene v trgovini gor! Pa ni bilo več znižanih stvari. Zdaj sem dolžna za zavarovanje pa so mi vzeli. Pa moram še za zdravila doplačat. Nekaj so vozili hrano prostovoljci, ampak je rekla sosed, da samo eno in isto. Njej niso niti na sladkorno dieto pazili. Je mogla k zdravniku, ker jo je cukar položil. Sam krompir je bil. Mene pa niso niti vprašat prišli, dokler me ni ena mlada sosed, nekam prijavila. Pa mi je potem eno drugo društvo prineslo hrano. Od onih pa kuhane nisem dobila. Pa mi ni žal. Je sosed, na koncu še račun dobila.

Sem si malo želela, da me virus nese. Nekaj so govorili, da ti potem država da za pogreb. Ampak ne vem. Sama tako nimam. Bi pa vseeno zraven moža ležala. Ampak so se mi pa nabrale položnice. Pa si misliš, kaj pa bo, ko bo drugi val? Naj kar pocrkamo?

Zapisala Ninna Kozorog

PAPARAZZI ZA REVEŽE

Železniška postaja Ljubljana Vodmat

Foto: Maruša Ivančič

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

JAN FEB MAR APR MAY JUN JUL AUG SEP OCT NOV DEC
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

PETEK

Z Nino sva se odločile iti na morje! Bi rekla, da je blo zabavno, sam mi kr solze vrejo v oči. Prvo bi se rada zahvalila H&M-ju za PREČUDOVIT dizajn kopalk. Po dveh urah ugotavljanja ker štrik gre tam, sm pomisla, da so vrjetn vsi za okol vratu. Po tem živčnem zlomu sm šla menjat eure v kune namest Nine, ker bi jo Ante zihir spljačku za 20€. Zakaj je 70% folka na Hrvaškem tko... Ante? Dodaten zlom je bil, ko sm preplačala burek in po eno uro bruhalo v kafanskem wc-ju, k je, btw - ZA PLAČAT. Po tem sm skočila v vodo za žujo, k je Nini zletela iz rok in si porezala nogo na pomoču ZARAD PIVA. Da ne omenjam, kako sva se s pedalino zgubile sred oceana in mogle dodatno plačat, ker sva pršle... 15 ur prepozn nazaj. Umes, ko sm misla, da bova umrle, sm vrgla Nini morško kumaro v glavo, k sm jo pred tem najdla u pličaku in je histerično ipkala do večera skor. Pa v lunaparku sm se skor zadavla s sladkorno peno in en dedi me je obtožw da PUSIM TRAVU na placu za otroke, ko sm ferala čik pr ograji. Mislm. Ker dan. Aja. Nazaj glede sm bla prisiljena poslušat DESPACITO, zato ker sm Nini vrgla ŽIVO BITJE v glavo in ji povzročila travmo do konca lajfa. Dost je blo morja za ta let.

RESNO!

IT'S ALL GONNA BE FINE.

*Vidim praznino,
velik kolut nikogaršnje zemlje.
Neprazno polnost.
Vse in Nič.*

*Slišim državljansko neposlušnost,
upor nas nikogaršnjih ljudi.
Polno nepraznost.
Nič in Vse.*

Lucija Beguš

OBRAZI BREZDOMSTVA: TEJA

FEANTSA (Evropska krovna organizacija, ki deluje na področju brezdomstva) je razvila definicijo brezdomstva in stanovanjske izključenosti, imenovano ETHOS. Definicija ETHOS se začne s konceptualnim razumevanjem, da obstajajo tri domene, ki predstavljajo »dom« in katerih odsotnost pomeni brezdomnost.

Imeti dom je mogoče razumeti kot: imeti ustrezno bivališče (ali prostor), ki ga lahko oseba in njegova/njena družina nemoteno uporablja (fizična domena); imeti možnost ohranjati zasebnost in razvijati odnose z drugimi (socialna domena) ter imeti pravico do bivanja tam (pravna domena). To vodi do štirih glavnih kategorij: biti brez strehe nad glavo, biti brez stanovanja, imeti negotovo nastanitev, imeti neustrezno nastanitev. ETHOS na tej osnovi ljudi, ki so brezdomni, razvrsti glede na njihov življenjski položaj oziroma dostopnost »doma«. Te štiri konceptualne kategorije so razdeljene na 13 ožjih kategorij, ki jih je mogoče uporabiti za različne politične namene, kot so ugotavljanje obsega brezdomstva ter razvijanje, spremljanje in vrednotenje zakonov na tem področju.

Sem brezdomka, ki je na ulico ni spravila odvisnost, lenoba ali lahkoživost, pač pa invalidnost, od nasilne družine ukraden dom in tako visoke cene varščin za najem sobe, da s svojo invalidnino ne zmorem več priti do strehe nad glavo. Živim na ulici, bolj kot ne sama, saj že nekaj časa ne zaupam več nikomur, niti drugim brezdomnim ne, pa ne zaradi kake superiornosti, ampak se ljudi zaradi slabih izkušenj in svojega krhkega telesa in zdravja že tako zelo bojim, da imam socialno fobijo. Večino časa se skrivam po kletah, raznih zapuščenih objektih, občasno pa pri redkih prijateljih zaprosim za kavč, kopalnico in štedilnik, da si skuham kaj toplega. V zameno za njihovo dobroto jim seveda plačam ali pa čistim in kuham, saj vsi – hvala bogu – obožujejo mojo kuho. Spoštujem njihovo dobroto in jih imam res rada, saj bi že davno umrla brez teh zemeljskih angelov. Naj omenim, da večina takih dobrih duš niti noče vzeti denarja, a sama vztrajam, saj se edino tako počutim vredno, ker sem na tak način tudi vzgojena.

Že v primarni družini sem morala oddelati ali plačati za vsako dobrino ali storitev. To je nekaj, česar večina otrok ne pozna in bi se zgražali, če bi starši od njih to zahtevali. Drugi razlog pa je ta, ker se bojim, da bi me v nasprotnem primeru hotel kdo zlorabiti. Kako je biti ženska na cesti, res sama, brez pomoči in zaščite kogar koli, se vam niti ne sanja. Povsod borba z raznimi pastmi, ki vodijo v vse možne oblike zlorab! Samo bogu se lahko zahvalim za svoje možgane in previdnost, saj fizične moči pri svojih 45 kilogramih nimam.

Imam uradno priznano invalidnost, rodila sem se namreč z zelo zapletenimi srčnimi prirojenimi napakami, zaradi katerih sem imela do petega leta za sabo že tri zelo težke operacije, od katerih imam še danes cel trup od šivov vidno razparan. Pri prvem sistematskem pregledu pa so mi odkrili še hudo obliko skolioze hrbtenice, zaradi katere sem kasneje izgubila svojo najljubšo službo v domu za ostarele, saj so mi rekli, da bom sama pristala na invalidskem vozičku že čez pol leta, če bom dalje opravljala to, za hrbtenico prenaporno delo, zato so me pač morali vrniti zavodu za zaposlovanje. Ko sem zahtevala pojasnilo od zdravnice, zakaj je ta skolioza tako problematična, mi je pojasnila, da zato, ker moji starši niso poskrbeli za pravočasno zdravljenje in fizioterapijo v času moje rasti, medtem ko je sedaj prepozno. Poleg vseh fizičnih ovir imam tudi hudo obliko astme in akutni pankreatitis zaradi poskusa samomora s strihninom leta 2003 – še vedno smo samo na polovici diagnoz, saj je bila najbolj pogost in odločilni razlog, da so me invalidsko upokojili, še vsa psihiatrija, ko sem že kot najstnica podlegla posledicam nasilja v primarni družini in pristala na zaprtem oddelku UPK Polje. S kronično depresijo ter anksioznostjo zaradi brutalno nasilnega očeta vse od vrtca dalje so mi diagnosticirali še socialno fobijo, to sem imela tudi zaradi »sramotnega« jecljanja, ki je trajalo celih

25 let. Očetovi težki udarci niso pomagali. Danes še vedno jeclam, a za 90 odstotkov manj kot prvih 25 let življenja. Mi pa danes pri komunikaciji žal pomaga pivo. To je po mnenju moje psihiatrinje glede na ves balast zlorab še celo relativno mila posledica.

Pri 17 letih sem se sama, brez podpore kogar koli in brez pomoči, tudi finančne (že takrat sem delala v McDonaldsu), odselila prvič od doma, nastanila sem se zraven svoje gimnazije Šentvid, to je bil pravi obupan beg pred sadističnim očetom. Četudi sem bila vso osnovno šolo odličnjakinja in tudi v gimnaziji med najboljšimi, sem bila zanj vedno samo nula in ničvredna hišna dekla za vse. Žal me je ta samopodoba privedla do samouničevanja na več načinov, a bog, ki me ima edini zares rad, mi je pomagal prebroditi tudi to grozo in preživeti vse do danes.

Sedaj pa se sprašujem. Kako lahko država v EU v 20. stoletju dovoli, da ženska, ki je sama in ni narkomanka, pa še s tako težko patologijo in uradno priznano invalidnostjo, ostane na cesti, kljub temu da je pripravljena plačevati za najemnino vsaj 200 €/mesec, drugo pač rabim za hrano itd., a tudi to ni malo za mojo skromno željo po borih 10 m² sobice, medtem ko bi bila ob tem stanodajalcu, ki pripravljena tudi čistiti, kuhati, pomagati, vse pač na nivoju moralno sprejemljivega? Nemoralnih ponudb imam namreč poln kufer. Ne, hvala! So samo sol na rano in dodaten razlog za samomorilnost.

Dom naj bi bil ena od osnovnih dobrin, večini ljudem samoumevna, medtem ko nekateri izgubljam vso svojo energijo, zdravje in čas zaradi brezupno utrujajočega in brez pretiravanja smrtonosnega brezdomstva, namesto da bi se posvečali življenju in svojim ambicijam! V mojem primeru je bil moj smisel življenja vedno ravno pomagati drugim. Grda fora, ne? Žal po 23 letih brezdomstva nimam ne pogojev ne energije več za druge. To je nekaj, kar me je v resnici ubilo še bolj kot samo nasilje v družini.

Kaj ni sramota, da se pri vseh opuščenih zgradbah ne more spraviti pod streho nekaj desetih slovenskih brezdomnih? Kot da ni dovolj, da smo nekatere ženske že od rojstva trpele razne zlorabe, danes nismo vredne niti za prekleto pasjo uto svojega doma! Nimate pojma, koliko prekokanih let in neuspešne borbe je za menoj. Za nekaj, kar je vam in večini zemljanov nekaj povsem samoumevnega – dom!

Mesec nazaj sva s kolegom odpeljala njegov stari avto k invalidni brezdomki, da bi ga imela za streho nad glavo. Bila je tako hvaležna in ganjena. Če niste vedeli, brezdomni si pomagamo med seboj, vam to kaj pove? Vas zanima, koliko človek danes potrebuje za popolno srečo? Dom, hrano, znosno zdravje in vsaj enega človeka, s katerim si vzajemno in nesebično delita skrb in ljubezen drug do drugega. Vse drugo je luksuz oziroma nepotreben balast, zaradi katerega so se vršile vojne, umori, ropanja, zlorabe, skratka vse zlo, ki nastane v brezčutnih glavah ničvredne, egonadute, skopuške in duhovno zaostale golazni tega planeta.

Večkrat sem recimo napisala, da iščem kak ostareli par, ki mu z veseljem pomagam pri vsakdanjih opravilih, v zameno pa še mesečno plačujem sobo, a se ni nihče javil. Gre za medijsko vsiljen predsodek, ali res ne dojamete, da smo nekateri ljudje v stiski v resnici najbolj srčni, vzajemno dobrohotni in pošteni ljudje? Če imate internet, si pogledajte na YouTubeu zgodbo z naslovom *Living under a bridge doesn't stop this Seattle homeless woman* in dojemite, da se dobri ljudje ne delajo v cerkvah, na fakultetah ali ne vem kje, pač pa zgolj v osebnih stiskah tistih posameznikov, ki svoje trpljenje namesto v zlo, jezo, nasilje, škodoželjnost ter materializem obrnejo v sočutje, splošno in čustveno inteligenco, vero v dobro ter v željo po vzajemnem dajanju pomoči in podpore! Pa lep pozdrav in hvala vsem, ki tole razumete.

Teja

Foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:

Matic Munc

NOŠENJE PAMETI OBVEZNO

020
KRALJI
ULICE

Ob običajni jutranji kavi v lokalu včasih prisluškujem pogovorom ob sosednjih mizah. V veliki večini pripadajo dvema skupinama tematik. Kako smo preživeli karanteno in kako so nekateri ukrepi naših voditeljev neumni. Glede na to, da junaških anekdot kruhoborcev iz prvih vrst počasi zmanjkuje in da je druga tema že tudi preveč prežvečena, uvajam tretjo. Vem, da smo le velika čreda ovac v čakanju na ovna vodnika ali vsaj spretnega mejnega ovčarja, skušajmo za trenutek pozabiti na manko kvalitetnih navodil in se oprimo na lastno pamet. Maske gor, maske dol, obvezne, priporočene, zaželenе, preplačane, neuporabne ... Kako bi bilo, če bi začeli uporabljati preprosti razum, ki nam je bil bojda dan ob rojstvu?

Po kavi se peljem z mestnim zelencem na šiht. Spet ne morem mimo tega, da primestna lepota nosi nagobčnik na vratu, da se ji ne bi pokvaril izdatni make-up. Poleg nje starejši državljani, ki že čisto črn kos zaščitne opreme nosi le na ustih, nos mu štrli v svetlo prihodnost ... Ne, ne bom se vmešaval, v ušesih mi grmijo Laibach in gledam skozi okno. Sem rekel, da o tem ne bom pisal! Razmišljam o epidemiji neumnosti, ki nas je napadla veliko bolj nevarno kot vsak virus.

Nežno smo bili zazibani v svoja udobna življenja, ki so tekla po ustaljenih tirnicah. V ritmu zmerne blaginje smo nizali dneve, varni in zadovoljni. Za svoje vsakodnevne potrebe smo uporabljali najbolj navadne algoritme, brez prekomernega razmišljanja in z veliko mero rutine. Kje boste za novo leto? Kaj pa za prvomajske? Aha, na morje ... Lepo! Nov avto? Ja super ... In sine gre na faks, pravite, in hčerka na gimnazijo? Malo mesto za malomeščane. Udobno, zanesljivo, kanček dolgočasno, vendar brez pretresov. Potem na krilih premalo skuhanega netopirja pridrvi nevidni sovražnik in naš svet se razsuje na prafaktorje. Od nas se zahteva razmišljanje, ki nismo več vajeni. In takrat doma javkamo nemočni in prosimo za navodila. Navodila za preživetje, ker bomo kar poginili.

Ta trenutek se zavedam, da tale zapis lahko zelo hitro postane pokroviteljski in vzvišen, kar ni namen. Ustavljam se. Kaj sploh pišem? Skušam zgolj obuditi spomin na pamet, na človeški razum, ki je odlično orodje za spopad z neznanimi silami tega stvarstva. Ne vem, ali smo ljudje postali bolj neumni ali le bolj leni v tem času. Vem pa, da produciramo ogromno neumnih izjav, stališč in bi prišlek iz vesolja le stežka verjel, da je ta vrsta krona vsega živega na tem planetu. Delujemo omejeni in zlahka vodljivi. Pač ovčke. Zdaj sem se zmedel povsem in gruntam, kako naj nastavim naslednji odstavek. Bom poizkusil ...

Kaj bomo torej storili, da vsaj malo povrnemo ugled pameti? Za začetek je mogoče dobra krepka mera skepse, s katero dostopamo do vseh informacij, ki pridejo do nas tako ali drugače. Nekaj dvoma za začetek ni slabo. Hm, ali je tole, kar sem slišal, sploh možno? Je verjetno? Če ob tem preverjamo vire teh informacij, smo na dobri poti. Verniki enega guruja, enega

medija in enega vira lahko postanejo zaslepljeni in zavedeni. Odprimo svoj pogled, razširimo obzorja! Pri presoji te kopice različnih sporočil o tem in onem je kar koristno uporabiti staro dobro logiko. Kljub vsej norosti tega sveta se temelji logičnega ustroja stvari še niso porušili in nam lahko nudijo oporo. Je tole logično? Je tole možno? Domišljjski svetovi so rezervirani za umetnost, kjer ni omejitev. Naš realni svet je precej tak, kot ga vidimo.

Saj ne vem, če tole komu kaj pomeni ... Pamet za obvladovanje ponorele stvarnosti? Mogoče. Čeprav mislim, da jo lahko še veliko bolj koristno porabimo za urejanje svojega notranjega sveta. Kaj v resnici potrebujemo za preživetje? Kje so meje naših sposobnosti, pa tudi potreb in želja? Tale čas me je streznil glede mnogih zadev, glede napihnenosti in pohlepa. Upam, da bo trajalo. Zazrl sem se v svoje bedno življenje z vidika večnosti, na nepomembni prašek v vesolju, in iščem poti za recimo zdržno preživetje. Moje iskanje srednje poti je samo moje, ničesar vam o tem ne morem napisati. Da je neskončno raziskovanje, premlevanje in tuhtanje. To je vse. Želim vam, da stopite dol s ponorelega vlaka hlastanja in se ustavite. Sami s seboj. In da od tam dalje delujete po pameti.

Eh, da. Še nekaj me je zaznamovalo te mesece. Spoznanje o lastni minljivosti. Smrti so se namreč kar vrstile med znanci. Prvi je bil šok, potem drugi ... Ni bilo konca. Umirajo moji letniki, nekateri od lastne roke, nekateri po dolgi bolezni in tretji nenadoma, ko jih pokosi sredi dneva. In če te spoznanje umrljivosti ne strezni, potem dvomim, da te bo še kaj. Kako bom preživel te dneve, mesece, leta do svojega neizbežnega konca? Kako bom unovčil ta vavčer, ki mi je bil dan že dolgo nazaj? Bom bluzil in se zaletaval? Ne vem, zakaj, vendar prišel sem do spoznanja, da bi tole rad potrošil po pameti, če me razumete?

Težko popišem dragocenost trenutkov, ko se res malo ustavimo in malo pobrskamo po svoji notranjosti. Spomini, izkušnje, travme, veselja ... Želje, potrebe, motivi ... Čustva, sentiment, občutki ... Ideje, koncepti, stališča, prepričanja ... Kar gužva, kajne? In potem skušamo narediti nekaj reda v tej zmedi, sortiramo, mečemo stran obrabljeno in brišemo prah s pozabljenega. To bi bil recimo zame načrt za vse bodoče valove vseh mogočih tegob. Ko in če pridejo. Upam, da me panika ne bo zajela, da ne bom brezglavo divjal okoli. Rad bi se zares usedel in malo razmislil o svojem bivanju in življenju.

Zdaj mi je tale zapis postal kar v redu. Začel sem zanosno, se potem zatikal in spotikal v strahu, da spet pametujem ene in iste zadeve, vendar konec mi je kar všeč. Če bo kdo prišel do sem, fino! Veliko preveč vprašajev je notri, vendar jih bom pustil. Za čisti konec imam le še eno željo. Želim si, da bi obstajala oblast, ki bi znala izdati odlok in priporočilo, da je uporaba pameti zaželena, če ne celo obvezna. Sicer dvomim, da si kakšna oblast to res želi, vendar bi bilo pa koristno.

**POLETI KO SO DNEVI DOLGI
IN MISLI VLAŽNE
JE DOVOLJ ČASA ZA HREPENENJE.**

TOM VEBER

Foto: Sandra Požun

Kraljevi recenzor:

KINOTEKA: ČRNA SKRINJA (DER SCHWARZE KASTEN), 15. 6.

RETROSPEKTIVA: VZHODNONEMŠKI DOKUMENTAREC

Foto: arhiv Slovenske Kinoteke

Se kdo še spomni Stasija, tajne policije v Nemški demokratični republiki? To je bila policija kot v Orwellovem 1984.

Spremljala je ljudi od rojstva naprej. Za vsakega so vedeli, kaj počne v osnovni šoli ali na domačem igrišču. Ljudje so imeli to policijo dobesedno v genih. Kdor je bil malo »čuden«, so ga secirali specialni zasliševalci, ki so bili večji operativne psihologije. Če danes vprašate njihove takratne profesorje, bodo trdili, da niso počeli ničesar napačnega. Dokumentarec je baziral na nekdanjem podpolkovniku Stasija. Toda bolj ko so se ukvarjali z njim, manj je bilo odgovorov. Kot mačka okoli vrele kaše. Tistega osnovnega zakaj niso niti načeli,

ker niti niso prišli do njega. Skratka, vse je temeljilo na nekakšnem strahu pred sovražniki – tako notranjimi kot zunanji. Prišli so le do zaključka, da bi bilo morda brez Stasija življenje boljše. Skratka, vsaka tajna policija prinaša le odvečen problem.

Stasi je bila komunistična policija v komunistični Nemčiji. Komunistem v Sloveniji pa ni bil niti K od tega nemškega. Hvala Bogu!

Taubi

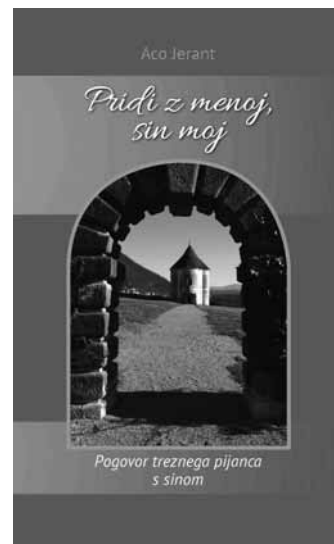
KNJIGA: PRIDI Z MENOJ, SIN MOJ – ACO JERANT

Pogovor treznega pijanca s sinom

Redke knjige me pritegnejo, kot me je ta. Čisto preprosto pisanje, pa spet tako globoko. Pisec si je vzel pisateljsko svobodo in zadel v črno. Preklete res. Najprej sem mislil, da je ta pisarija namenjena alko terapevtom, potem sem začel razmišljati, da je namenjena alkoholikom, dokler nisem po vsem prebranem prišel do zaključka, da je namenjena vsem nam. Resno! Govori predvsem o odvisniku od alkohola, in če to besedo alkohol zamenjamo z droga, seks, delo, TV ...

Mnogi brez tega ne moremo! Kdo trpi? Mi. Naša družina. Naša služba – če jo še imamo. Naša družba. Skratka vse okoli nas trpi. Zakaj? Preprosto zato, ker smo na nekem križišču svojega življenja zavili levo in ne desno. Tako malo, pa tako odločilno. Vendar se da vse popraviti, in to Aco lepo razjasni v tej knjigi. Redke knjige končajo na moji knjižni polici – in ta je.

Taubi

JAZ NISEM ODAVDE, 3. DEL

Nameni se nazaj proti domu, hodi po popolnoma razdejanem pločniku, ko sredi ceste zagleda policijski kombi, pa še enega in še enega. Vsi prisotni policisti nosijo zakrite obraze s šali in kapucami. Enega izmed policistov vpraša: »Čemu sve ovo gospodine, koga zapravo tražite?« »Nisam ovlašten, da vam dajem takve informacije gospodine, al samo ću reći, nije se dobro zamjeriti nikome ovdje, a posebno ne takvim kriminalcima, sa kojim imamo posla. Ovdje brzo postaneš meta. A moram raditi to, makar i za tih 250 eura, neću sa kriminalom ništa.« »Hvala na informaciji, sretno!« Hoće se odpraviti naprej, a ko se obrne nazaj, nekaj metrov stran zagleda starega tipa vidno pijanega: »Al družo, ne možeš ppolicajjca raspitivati kogga traže, haha. Pa nneće ti valjda reći, ha ha. Al nema veze, ja znamm.« »Recite molim vas, ko je taj tip? Baš me zanima, ko je to, kad treba toliko policije.« »Mmomče ti si stvarno lud, kad očekuješ, da ti kažem tako nešto, ovdje se sve brzo sazna, i ne bi htio, da završim kao on.« »On? Koji on?« »Pa ovaj ovdje preko puta, zar ne vidiš?« Preko ceste zagleda veliko razkošno hišo, vse okoli hiše je neprebojna plast. »Ha, ima najveću i najbolju kuću al đabe

brate, kad se sakriva ko zadnji miš, hehe.« »Hm, al zašto ne pobjegne u Evropu?« »Pa bio je on više puta u toj Evropi al đabe brate, kad su mu slike po svim tiralicama. Ovdje barem ima besplatnu zaštitu, panduri mu uvijek prolaze pored kuće, hehe. Ma sreća njegova, što su dobili Matkovi.« »Koga?« »Ništa, nikog, mislim, šta pričam jebote, žurim momak.« »A gdje sada žurite gospodine?« »Pa kako gdje, pa čuješ evo idem ritmom, kao svi prolaznici, idemo na koncert.« »Pa kakav koncert sada gospodine, pomenuli ste nekog Matkovića ili Matijevića?« »Ma pusti njega bolan, koga to sada boli, ajmo na koncert brate.« Vinjeni gospod se pomakne naprej, Krajišnik pa obstane, ignorirajući poziv na koncert. »Al ko svira gospodine?« »Pa kako ko? Kako to ne znaš momak? Ovo se čekalo mjesecima, svira Milutin Bajrović,« se še zadere mladeniču na drugi strani ceste, preden se porazgubi v masi nestrpnih, ki so hiteli na Milutina prav tako kot on. »Wtf? Kva temu folku ni jasno, jebo jih Milutin Bajrović.« Se nadaljuje.

Diego Menendes

PRAVICA DO DODATKA ZA POMOČ IN POSTREŽBO

Pravico do dodatka za pomoč in postrežbo (DPP) lahko pridobijo prejemniki pokojnin (starostne, invalidske, vdovske ali družinske) in nekateri zavarovanci, ki jim po zakonu ta pravica pripada zaradi določenih zdravstvenih okoliščin, imajo stalno prebivališče v Republiki Sloveniji in pri osnovnih življenjskih opravilih potrebujejo stalno pomoč in postrežbo drugega. Po Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 96/12, 39/13 in 102/15: v nadaljevanju ZPIZ-2) je dodatek za pomoč in postrežbo pravica iz obveznega pokojninskega in invalidskega zavarovanja, ki ni odvisna od premoženjskih razmer upravičenca. Prejemki znašajo 146,06 evra (nižji), 292,11 evra (višji) in 418,88 evra (najvišji). Dodatek za pomoč in postrežbo prejema okoli 30.000 posameznikov in posameznic.

Na ZPIZ-u so nam pojasnili, da ta dodatek pripada predvsem slepim, negibljivim, osebam z demenco, paraplegikom, nepokretnim zavarovancem, ki jim je zmožnost premikanja zmanjšana za najmanj 70 odstotkov, bolnim, trajno vezanim na invalidski voziček itd. Pri kratkotrajni bolezni ali poškodbi pa do dodatka za pomoč in postrežbo ni upravičen nihče.

Pravico do dodatka za pomoč in postrežbo lahko pridobijo:

- prejemniki starostne, predčasne, invalidske, vdovske ali družinske pokojnine;
- zavarovanci, ki so sklenili delovno razmerje ali začeli opravljati samostojno dejavnost slepi ali slabovidni;
- zavarovanci, ki so postali slepi ali slabovidni med delovnim razmerjem ali opravljanjem samostojne dejavnosti;
- nepokretni zavarovanci z najmanj 70-odstotno zmanjšano možnostjo premikanja, zaposleni primerno svojim delovnim zmožnostim, vendar najmanj za polovični delovni čas, ki ne morejo uveljavljati pravice do dodatka za pomoč in postrežbo po drugih predpisih;
- osebe, ki so oslepele kot prejemniki pokojnine;
- slepe osebe, ki so zdravstveno zavarovane po drugem zavarovancu oziroma upokojencu.

Zavarovanci z najmanj 70-odstotno zmanjšano zmožnostjo premikanja, ki niso v delovnem razmerju, lahko pridobijo pravico do dodatka za pomoč in postrežbo, če so pridobili pravico do poklicne rehabilitacije.

Nezmožnost za opravljanje vseh življenjskih potreb pomeni, da se prejemniki pokojnine ne morejo samostojno hraniti, oblačiti in slačiti, obuvati in sezuvati, skrbeti za osebno higieno, se gibati v stanovanju in zunaj njega ter opravljati drugih opravil, nujnih za ohranjanje življenja.

Nezmožnost za opravljanje večine osnovnih življenjskih potreb pomeni, da prejemniki pokojnine ne morejo zadovoljevati večine naštetih življenjskih potreb ali da potrebujejo stalno nadzorstvo kot težji psihiatrični bolniki v domači negi.

Višina dodatka za pomoč in postrežbo je odvisna od mnenj izvedencev, ki prosilca obvezno pregledajo. Na podlagi pregleda in medicinske dokumentacije se v postopku izda odločba, iz katere je razvidno, ali bodo pomoč odobrili ali ne in v katero kategorijo bodo uvrstili prosilca. Od pravilno izpolnjene

vloge do izdaje odločbe traja postopek v povprečju 75 dni. Od izdane odločbe do prvega izplačila pa poteče – spet v povprečju – dodatno še 18 dni. Kasneje nakazila prihajajo redno na hranilno knjižico ali na transakcijski račun, in sicer vedno na zadnji delovni dan v mesecu.

Pomembno je upoštevati pravilo, da je treba, če se zdravstveno stanje prejemnika dodatka za pomoč in postrežbo poslabša, ponovno vložiti vlogo, in sicer za prehod iz nižje v višjo kategorijo. Postopek oddaje te vloge je enak kot prvič.

Mesečni strošek za bivanje v domu starejših si lahko znižate tudi z dodatkom za pomoč in postrežbo (od 146 pa do skoraj 419 evrov). Zahtevo za uvedbo postopka za uveljavljanje pravice do dodatka za pomoč in postrežbo poda upravičenec, njegov pooblaščenec ali skrbnik pri Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje. Postopek se lahko začne tudi na predlog osebnega zdravnika, ki na podlagi upravičenčeve prošnje in zdravstvene dokumentacije pregleda pacienta in mnenja specialista ter pripravi potrebno dokumentacijo. Za pripravo te dokumentacije je običajno treba plačati. Odločbo o upravičenosti in višini do dodatka za pomoč in postrežbo izda Zavod za invalidsko in pokojninsko zavarovanje na podlagi mnenja invalidske komisije. Pomoč je nepovratna, zato ne bremeni starostnikovih nepremičnin, kot v primeru, ko za bivanje v domu doplačuje občina.

DOBRE NOVICE ZA PRLEKIJO – LJUTOMER IN OKOLICO: »Namesto vstran drugemu v dlan!«

Z veseljem vam sporočamo, da lahko posamezniki ali družine v stiski oz. z nizkimi dohodki v bodoče tudi v Ljutomeru prejmete hrano (predvsem kruh in pekovske izdelke), donirano s strani trgovine Hofer. Predhodno pokličite na 08 200 96 50. Prosimo, novico delite, da doseže čim večje število ljudi. Mladinski svet LJUTOMER, VGC Ljutomer

BREZPLAČNA POMOČ ZA STAREJŠE V MARIBORU (FIZIOTERAPIJA, KINEZIOTERAPIJA, PSIHOLOŠKA POMOČ)

V Verstovškovi ulici 6 v Mariboru (blizu UKC Maribor in za knjižnico Tabor) je v drugem tednu junija začela delovati informacijska točka brezplačne oskrbe. Tam bo mogoče dobiti informacije o tem, kdo je lahko vključen v projekt in kakšna bo ta oskrba. Projekt je namenjen starejšim od 65 let, zlasti bolnim, invalidom in tistim, ki ne zmorejo vsakodnevnih opravil. Cilj je brezplačna pomoč ljudem, da bi lahko čim dlje ostali v domačem okolju. Obsega socialnovarstvene, zdravstvene in lekarniške storitve in je prva tovrstna točka v severovzhodni Sloveniji. 27 zaposlenih bo na terenu izvajalo brezplačne delovne terapije, fizioterapijo, kineziologijo, psihološko in drugo pomoč.

Društvo Humanitarček
Vir Neža Železnik

LOS ESPERANTOS

Vrnite nam svobodo,
ukradeno,
na silo denacionalizirano.
Drugače gremo v gozdove
glodat lubje
in jest solato iz mladega listja,
nadeli si bomo kapuče,
tiste bele, in na njih narisali lipov cvet.
Mlade soborke nas bodo obvezovale
in prijatelji na traktorjih vozili okrog.
Ponoči bomo napadali vaše postojanke
in vam luknjali sode v kletih.
Naše mlade celice bodo v mestih kupovale
le avstrijsko in kitajsko robo,
ne le pri debeli Berti na drugi strani meje.
Vrnite nam svobodo,
tako majhna prošnja,
ki ne bi smela biti prevelika
za vaše obsesivno zaobljene
trebuhe.

Mojmir Ferenc

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Nedelja, 24. 5.

En mesec je minil, kar sem tu, in če sem čisto odkrit, imam že poln kufr te hiše in teh tipov, ki ne vedo, kaj je normalno in kaj ne. Se sploh zavedajo malih veselj? Danes sem imel kar lepo doživetje. Gledal sem Formulo 1. Počutil sem se kot doma. No, razen tega, da je Žare spal zraven televizije in smrčal kot motorka. Ampak tudi to se da preživeti. Na kosilu sem srečal Daliborja in Romana, kar s povešenim nosom sta šla mimo mene. Zakaj? Bog ve. Sicer me tudi ne zanima. Zdaj imam pač drugo nalogo – naučiti Žareta živeti kot človek, če je to sploh izvedljivo. Počasi bo moral tudi on dojeti, da tako ne gre naprej, saj je že odrasel. Čeprav se obnaša kot otrok. Danes je imel obisk, in ko se je vrnil, je začel takoj poslušati CD-je, svoj cigumigu, ki jih je na obisku dobil, a sem mu to prepovedal, ko sem gledal Formulo 1. Tiho je to sprejel in šel spat. Ha, tri ure miru! To je kot božje darilo. Še film sem si lahko ogledal v miru – Flipper. Otroški film, a če nimaš drugega, je tudi to v redu. Me pa še vedno drži neka ustvarjalna

mrzlica. Knjiga mi lepo napreduje in danes mi je padel v glavo še vrt doma. Kaj, če bi ga razširil in naredil kar njivo? Kakšne vse ideje padajo v glavo nekomu, ki so mu vzeli vse in ga obsodili na nekaj kvadratov sobe! Kar naj! Dokler bodo moji možgani skakali z ideje na idejo, bo v redu. Razen ... jutri se moram prijaviti k zdravniku. Potrebujem tablete Ketonal, ker se mi išias spet prebuja in tako poleg psihe trpi še noga. Jebela! To je vsekakor rušitev miru. Vsaka malenkost lahko poruši ravnovesje. Samo ... tudi to bomo premagali. Ampak ta naš Žare je umetnik nad umetniki. On lahko istočasno posluša CD in video na TV. Le kako mu to znese? Obljubim, da se bom v bodoče izogibal pisati o njem. Poskusil ga bom spucati iz glave.

Ponedeljek, 25. 5.

HAIKU
*Nekoč bom jurist
in metek
med oči je
uničil moje sanje*

Končno sem dobil pismo iz Litije. In kje je iz Ekvatorja? Bo že. Ampak dan se ni začel tako lepo, kot bi bilo treba. Z Žaretom sva zaspala. Šele paznik na raportu naju je zbudil in nama zapisal minus. Kaj to pomeni sicer, ne vem, ampak kaj lepega vsekakor ni, glede na to, da fantje takrat vsi vstanejo, in čim gredo pazniki iz sobe, zaležejo nazaj in zaspijo. Ne vem, kdaj

bom razumel vse te zakone sanatorija. Upam le, da ne prepozno. Dan mi je polepšalo pismo iz Litije. Celo ena Italijanka, s katero sva bila lani skupaj na nekem kampiranju in je zdaj prišla malo na dopust k nam, mi je napisala celo stran. Ne, ne, nisem jokica, ampak kar toplo se naredi človeku, ko dojam, da zunaj ni pozabljen. Na vse gorje pozabim in vse to sranje, ki se dogaja tu. Na televiziji gledam prispevke in isto berem v časopisu o problemih prenapolnjenih sanatorijev v Sloveniji. Zakaj nisem zdaj zunaj! Takoj bi sklical tiskovno konferenco. Niso krivi sanatoriji, ampak sodišča! Tu so taki primeri, da človek ne ve, ali bi se smejal ali jokal. Da smo si na jasnem ... Sanatoriji so potrebni in so tudi ljudje, ki si zares zaslužijo, da so tu, ampak ne vsi. Tu se večkrat spomnim na Mussolinija in njegovo izjavo: »Bolje pobiti sto nedolžnih kot pustiti enega krivega pri življenju.« Sicer pa je potencialno vsak človek kriminallec. Torej, bolje preventiva kot kurativa. Jebat ga! Tip je za 5 € dobil mesec dni zapora. Zakaj že? Slovenija gre v višave – tudi na kolateralnih žrtvah. Da ne bi zaposleni v pravosodju izgubili službe in tako še povečali čredo brezposelnih. Zjutraj sem kot po navadi namesto zajtrka spil kavo in pokadil dva cigareta. Potem pa sem se lotil čiščenja sobe. Kar ne morem verjeti, le dva sva v tej čumnatosti, pa je vsak dan toliko smeti, da se človeku zmeša.

Taubi

BREZ DOMA

27. 5. 2020

Nahajam se na zdravljenju duševne motnje (paranoidna osebnostna motnja), ki naj bi jo dobil zaradi uživanja prepovedanih psihotropnih snovi, kar je po mojem mnenju zmotno. Kaj se dogaja z menoj, sem že opisal okvirno.

Po dolgem času sem bil zunaj v atriju. Mati mi je pred par tedni poslala šteko Winston Red, da lahko kadim, a zavedam se, da moram šparati, varčevati na vsem. Tako me je ulica naučila. Vedno imej s seboj rezervo (česar koli), kar ti je življenjsko pomembno. In ta rezerva mora imeti še drugo rezervo, ki jo spraviš nekam, kjer je varno. Danes pride zastopnik pacientovih pravic, dal mu bom pooblastilo, da gre dvigniti denar.

30. 5. 2020

Ko sem bil še na ulici, mi je bil cilj dobiti čim več droge – kokaina in heroína. Zaradi te potrebe sem kradel, kjer je bilo možno. Nisem imel prijateljev, le družbo za 5-ko (5 gramov, op. ured.). Sedaj ko je mimo skoraj leto od zadnjega šusa, me je sram govoriti o tem, ker se mi zdi, da to ni normalno. Če ne bi živel v svetu omame, bi prišparal 50–100 € skoraj vsak dan, to je zagotovo okoli

1800 € mesečno. Od tega bi lahko živel kot bubreg v loju. Res je, da sem se spustil čisto na tla, živel kot klošar in se tudi obnašal, kot se za klošarja spodobi. Omamljen vsak dan in tretiran kot klošarski uživalec alkohola in drog. Če pa omamljen ne bi bil, tako tudi ne bi zaslužil denarja. Sicer imam sedaj cilje, a se mi zdi, kot da je vse v oblakih, vse v povojih. Prvi cilj je komuna v Italiji ali Španiji, in tam si želim tudi ostati in živeti kot umetnik. Cilj je tudi najpomembnejša zadeva, ki jo mora imeti vsak človek. Brez tega sem cunj, oklep brez notranjosti.

Ko sem prišel ven, so me začeli preganjati še glasovi, tako da sem bežal sam od sebe. Slišal sem jih, videl pa ne. To je bilo najhuje. Predal sem se drogi in slišal strahove. Hotel sem umreti, oditi, nehati. Ni bilo prijetno slišati nekih ljudi, ki jih poznaš, njihovih glasov, obtožb, vpitja, kot takrat, ko sem na pokopališču ukradel bronast križ z namenom, da bi ga narisal. Mrtvo pijan, sredi noči, pa še Jezusa sem hotel sneti s križa. Ponoči sem sanjal mrtve, ki vpijejo: »Daj nazaj, to je naše!« Drugi dan sem ga odnesel na isto mesto, kjer je bil.

RN

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre Aron Nimzowitsch (beli) – Milan Vidmar (črni), 0 – 1, New York, 1927.

Na vrsti je beli. Po tretji potezi črnega preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. OB VSAKRŠNI URI JIH LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128, NA UREDNISTVO@KRALJIULICE.ORG ALI NA NAŠ FACEBOOK PROFIL. VABLJENI K KOMENTIRANJU!

Foto: Tomi GTS (posthumno)

GOGIJEVA PAMETNA

Najbolj nesrečni so ljudje, ki iščejo srečo v gostilni. Zagotovo vam lahko to povem. Izkusil sem pekel vseh vrst zasvojenosti. Gostilna mi je bila položena že v zibko. Vino me je skupaj z vsemi nezaželenimi simptomi do amena zasvojilo. Ko to spoznaš, je ponavadi zadnji rešilni vagon pred ziher smrtjo blizu. Spoznaš, da se iz tega dreka ne boš rešil brez zdravniške pomoči. Prvič v svojem življenju sem se resnično bal življenja. Ko sem bil zaradi svoje zapite lahkomišelnosti ob nogo, sem se prvič v svojem življenju resno zamislil nad samim seboj. Tu pa je vrag kompletno vzel šalo. Sedaj se pa jaz več ne grem gospoda klošarja. Dvajset let sem preživel v dreku. Dovolj je! Spravil sem se na zdravljenje in se z ulice odlepil za vse večne čase. Čas je bil, da se že enkrat skuliram in se neham igrati z življenjem. Starosti si nisem planiral sam. Sedaj je, kar pač je, in živeti je treba dalje. Pozitivizma in volje mi ne zmanjka niti za trenutek. Veste, zakaj nikoli več ne bom pil? Zato ker sem se sam s sabo pogovoril in se odločil na stara leta malce spremeniti svoj življenjski stil. Čas je bil za temeljito čiščenje. Odločil sem se za življenje trezneža, kar je, to moram priznati, zelo zanimiva zadevščina. Pomembno je pa seveda to, da sem srečen. Ni je čez osebno srečo. Velikokrat se ob pisanju svojih kolumn nasmiham samemu sebi in svojim bedarijam, ki mi jih je uspelo skuhati, pojesti in prebaviti. Najbolj interesantno je pa to, dragi moji, da sem kljub vsemu psihičnemu naporu, ki sem ga dolga leta preživel, vedno

znova in znova ostal pri zdravi in iznajdljivi pameti. Hvala Bogu za ta dar. Kot ste verjetno že opazili, v svojih pisanjih velikokrat omenjam Boga. Sem zelo veren človek. V svoji rani mladosti sem opravil birmo in bil sem ministrant v naši lepi frančiškanski cerkvi. Danes, ko gledam, koliko izrodov opravlja duhovniški poklic, mi gre na kozlanje. Niti otrok ne znajo ceniti. Sram jih je lahko in po smrti se jim nič kaj dobrega ne obeta. Bog je milosten in pravičen. Vendar takšnim po mojem mnenju niti približno ne bo nikoli odpustil. Tile duhovniški modeli so si skuhati kuj fajn pekočo župico. Pa požreti jo bodo tudi morali. Bog ima zadnjo sodbo. Zadnji obračun. Vsakemu bo naložil krepko porcijo pokore. Jaz na njihovem mestu ne bi hotel nikoli umreti, saj bi me bilo neznosno strah božje sodbe. Mene pa njegove sodbe niti najmanj ni strah. Ne bo mi nič hudega. Jaz sem svoje zblojeno življenje plačal. Pošteno plačal. In popolnoma prav je, tako kot je. Življenje je ena prečudovita zadevščina, toda le če si vedno in povsod zadovoljen s samim seboj. Tako, dragi moji. To je za danes to. Življenje uživajte na polne hamre. Verjemite mi na besedo. Splača se. Bajči do naslednje številke Kraljev, kajti samo to uredništvo me objavlja, za kar sem jim seveda hvaležen.

Goran Šrok – Gogi

GIACOMOV FOTO KOTIČEK, OGLEDALA

<https://www.giacomodoni.com/2020/03/guardare-negli-occhi-la-follia/>

Foto: Giacomo Doni

Foto: Giacomo Doni

Kdaj ste nazadnje pogledali neznancu_ki v oči?
Ali socialno ogroženi osebi? Se še spomnite?
Ta vprašanja bombardirajo moje možgane med digitalizacijo
portretov iz psihiatričnih ustanov.

Pred mano je več kot 300 obrazov, ki čakajo na skeniranje.
600 oči me gleda med procesom.
Zavedam se, da blaznosti nikoli nisem pogledal v oči.

V njihovih očeh najdem naše slabosti in čas, ko smo raje pogledali
drugam. Zakrivamo jim oči, da ne bi prepoznali posameznika ali
svoje identifikacije z njegovo/njeno zgodbo.

Foto: Giacomo Doni

Foto: Giacomo Doni

Odločim se za obratno cenzuro: pokrijem preostali del obraza in
pustim oči nepokrite, da bi se lahko vsi za trenutek prepoznali v
drugih.

In odkrijem človečnost, ki je bila predolgo prezrta.

Giacomo Doni
Prevedel Jean Nikolič

Foto: Giacomo Doni

Foto: Giacomo Doni

INFO KOTIČEK

MINIATURNE KNJIGE DR. MARTINA ŽNIDERŠIČA

Do konca avgusta si bo v Slovanski knjižnici mogoče ogledati razstavo miniaturnih knjig iz zbirke, ki nam jo je podaril nedavno preminuli prof. dr. Martin Žnideršič.

S prizadevnostjo in zbirateljsko vnemo mu je v 40 letih uspelo zbrati več kot 3500 drobnih knjižic iz 57 držav, kar to zbirko uvršča med največje v Srednji Evropi.

INDIVIDUALNO SVETOVANJE
MLADIM Z UČNIMI TEŽAVAMI,
TEŽAVAMI V KOMUNIKACIJI IN
MEDSEBOJNIH ODNOSIH

Osnovnošolci_ke, dijaki_nje in študenti_ke se lahko spoprijemajo

z najrazličnejšimi učnimi oziroma študijskimi težavami, ki se manifestirajo v slabši učni uspešnosti, če ne celo v učni neuspešnosti. Učna uspešnost je zanje bistvenega pomena, vendar sami_e velikokrat ne najdejo ustreznega načina, kako jo doseči, in potrebujejo pri tem pomoč.

Te pestijo učne težave, težave v komunikaciji in medsebojnih odnosih? Želiš izvedeti več o sebi in življenju nasploh, se s kom posvetovati, ko si v težavah? Vabljen_a v popoldanskem času v MISC Infopeka Maribor na prijateljski, zaupen in hkrati strokoven pogovor. Individualno svetovanje izvajata zunanji strokovni sodelavki, mag. Alenka Barbirič, prof. def., ped. spec., in Vesna Likovnik Gorjup, prof. def., ped. spec. Pokliči ali piši, da se dogovorimo za termin. Pomoč je brezplačna, anonimnost zagotovljena.

POMOČ PRI LETOVANJU SOCIALNO OGROŽENIH OTROK – KUPITE KOPALKE

Ker verjamemo v povezovanje med humanitarnimi organizacijami in ne v tekmovanje, na našem portalu Dobrodelko včasih gostimo preverjene organizacije, ki potrebujejo pomoč. Pomagajte nam do kopalk za socialno ogrožene otroke. Marsikdo bo morje videl prvič, a se bo lahko kopal le z vašo pomočjo, saj kopalk preprosto nima. Kupite jih lahko na povezavi <https://humanitarcek-portal.firebaseio.com/home>.

Društvo Humanitarček

028
KRALJI
ULICE

NEPROFITNA ORGANIZACIJA
**ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA SO. P.,
POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA
PRESELIMO VAS**

Nudimo:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽO IN MONTAŽO POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

Pokličite 059 010 075 med delovniki od 8.00 do 16.00.

NEVID(E)NA LUBLANA

Vodniki_ce z brezdomno izkušnjo vam preko pripovedanja zgodb predstavijo večplastnost brezdomstva in svoje izkušnje z ulice.

Pohod poteka v manjših skupinah 3–10 oseb. Traja 1,5–2 ure. Prispevek za turo po osebi znaša 6 € za dijake, študente, upokojene in nezaposlene ter 8 € za zaposlene. Možne so tudi individualne ture za katero prispevek znaša 15 €.

Pridružite se nam pri odkrivanju drugačne Ljubljane.

DOBIMO SE PRI SIDRU NA KONGRESNEM TRGU, TORKI IN PETKI OB 17.00.

ZA PRIJAVO NAM PIŠITE NA:

- TURE@KRALJIULICE.ORG
- **FACEBOOK NEVIDENA LUBLANA**

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam boste našli lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu juniju zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SEMINA za semena,
 - društvu LAJKA za hrano za pse in mačke,
 - fotostudiu FOTO GRAD za pet kupončkov za fotografiranje,
 - skupini kvintOn za škatlo CD ploščkov Balade na bledečih tleh,
 - podjetju AMARANT kooperativa d.o.o. za sadike,
 - podjetju M-STRUKTIV d.o.o. za emailirane lončke in dizeve ter za nakazilo 100 €,
 - društvu ANIMAL ANGELS za kritje stroškov veterinarskega pregleda in
 - vsem dobrim ljudem za oblačila, obutev, hrano in denarna nakazila.
- Se priporočamo za naprej.

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00.
Tel.: 059 022 503

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk.
Tel.: 069 924 752

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**ALI SEM HOMOFOB,
ČE NE MARAM PUTINA?**

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

	SLIKA JE AKVAREL VELIKOSTI A4	SVILENO PREGRIJALO V ŠKOFOVSKI OPRAVI	LETOVIŠKO MESTO V ISTRI	BANKROT	ITALIJANSKI FILM GIOVACCHINA FORZANO IZ LETA 1932		NIZOZEMSKA BALERINA VENEMA	POGANSTVO	MESTO V INDIJI V ZVEZNI DRŽAVI GUDŽARAT
	SATELITSKI NAVIGACIJSKI SISTEM				DEBELO ČREVO (ZASTARELO)				
	PISATELJ IN PUBLICIST (ANDREJ, ROJ. 1954)				NAČRTNA GOJITEV ŽIVALI				
	STOTINKA ŠVEDSKE KRONE				JUG. GENERAL (KOSTA)				
	SHIRAN KONJ				ŽVILO IZ MOKE				
							OKAY		
							TIROLSKI PLES		
AVTOR JOŽE PAUMAN	EGIPTOVSKI FARAON (OK. 2551–28 PR. N. Š.)	ROMAN MIRE MIHELIČ	ŽENSKO OBLAČILO, KRILO (POGOVOR)	ŽLIČARSKA OBRT					
				TRIESTE					
RASTLINA Z MESNATIM STEBLOM IN LISTI					PRAVNIK				
					NEUBRANLJIV SERVIS PRI TENISU				
V NOVI ZAVEZI POSLANICA APOSTOLA						AM. POLITIK IZ COLORADA (GARY)			SREDIŠČE VRTENJA
						EVROPSKA DRŽAVA			
RIMSKO PODZEMLJE, KRALJESTVO UMRLIH				EVA SRŠEN	STANE SEVER		JOVAN (KRAJŠE) STROKOV. ZA ARABSKO JEZIKO		
					GLIVIČNA BOLEZEN NA VINU				
SLOVENSKA MLADINSKA REVUJA				STOLETJE, ERA		FR. PIŠEC			
				JED IZ RIB-JIH IKER		ZVEZDA, KI ZAŽARI IN IZGINE			
NEKDANJI VODJA ANSAMBLA NARODNO ZABAVNE GLASBE (L.O.UZE)				STARO IME ZA BREŽIŠKI GRAD	VETROVKA S KAPUCO				ŽELEZNIŠKI VOZ
					NEMŠKI DIRIGENT (HORST)				HIPNOZI PODOBNO STANJE, EKSTAZA
	SVETIŠČE	VODNE PTICE, PLOVCI	NOVA UMETNOST				PROSTOR ZUNAJ IGRIŠČA		
			ZADNJE PREDIVO				ANGL. PLO. MERA (ACRE)		
ZLATA LISICA 1997 (URŠKA)					ČRV NA VRVICI			PLOSKOVNA MERA	
								IME ALPSKE SMUČARKE BUCIK	
RAHLO, DEBELO, KOSMATENO, BLAGO					JAPONSKA DRUŽINA ŠOGUNOV				
					ANTON INGOLIČ				
ZNANSTVENO IME ZA PODDEBLO STRUNARJEV						ŽLAHTEN, NEAKTIVEN PLIN			
NIZ NOBELOVEC ZA FIZIKO LETA 1984 (SIMON VAN DER)					KEMIJSKI SIMBOL ZA NIKELJ				
						RIMSKE TROJANE			

LACLOS - francoski pisatelj (Pierre Ambroise François Choderlos de, 1741 do 1803), AŠIKAGA - japonska družina šogunov, ACRANIA - znanstveno ime za poddeblo strunarjev, EPISTULA - v Novi zavezi poslanica apostola

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Ld4, Lxe7; 2: dxe7, Dxe7+; 3: Lf2, De4+, beli preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na urednistvo@kraljiulice.org ali na naslov Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana in se potegujte za štiri CD ploščke Balade na bledečih tleh, izvajalcev Kvinton & Borut Gombač.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne križanke, ki so: Štefka Habjan iz Žabnice, Irena Arh iz Kamnika in Nika Drkušič ter Brane Cverle iz Ljubljane.

S spodnjim avtorjem mi je po daljšem neuspešnem iskanju le uspelo navezati stik. Glede sodelovanja ni imel pomislekov in se je takoj pozitivno odzval na ponudbo za objavljane prispevkov v našem časopisu, čeprav mu ne moremo ponuditi veliko. Predstavljamo vam Miloša Dragojevića, avtorja kratkih satiričnih stripov, ki jih v javnost plasira predvsem prek svoje Facebook strani *Stripom protiv diktature* (S stripom proti diktaturi). Poleg omenjenega piše scenarije za stripe, kratke zgodbe in kolumne. Rodil se je leta 1983 v Šapcu v Srbiji. Trenutno živi in ustvarja v Sloveniji.

Jean Nikolić

Št. 169

**JULIJ
2020**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI TULICE

